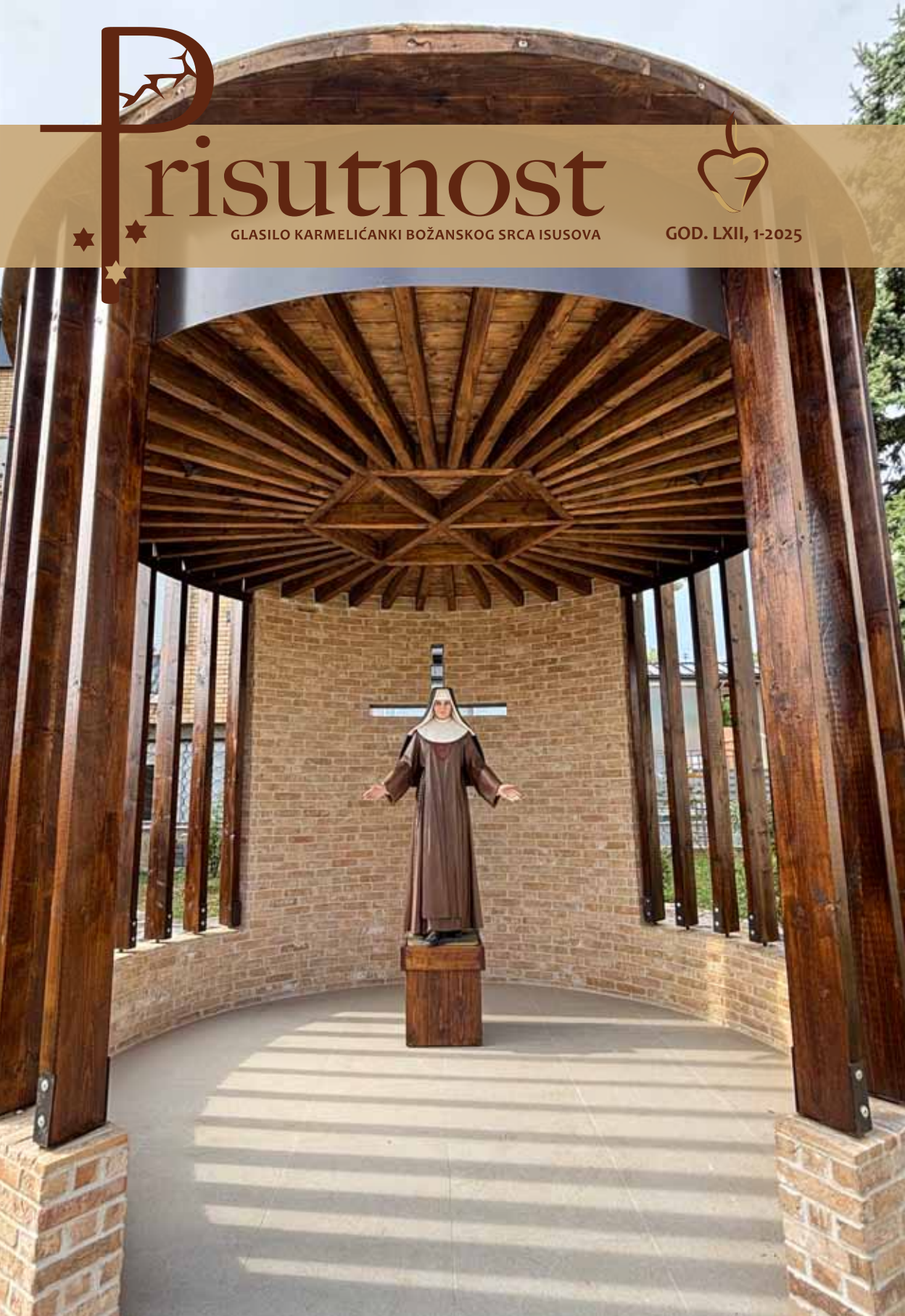

Prisutnost

GLASILO KARMELIČANKI BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA

GOD. LXII, 1-2025

Izdaje: Provincijalat Karmelićanki
Božanskog Srca Isusova

Leskovački brijeg 15
Hrvatski Leskovac

Odgovara: s. M. Matija Jurković,
provincijalna poglavarica

Urednik: s. M. Lidija Vuksanović

Lektura: s. M. Lidija Vuksanović i
Martina Horvat

Oblikovanje i priprema:
Senka Blažeković

Tisak: Kopko

www.karmelbsi.hr

SADRŽAJ

UVODNIK	3
RIJEČ PROVINCIJALNE POGLAVARICE	4
ZAVJETI I OBLJETNICE.....	6
Jubileji naših sestara	6
Zlatni jubilej	8
Ulazak u novicijat	8
Ulazak u postulaturu	9
SUSRETI I DOGAĐANJA.....	10
Proslavljena 100. obljetnica osnutka samostana sv. Terezije od Malog Isusa.....	10
Imendan s. Matije	16
Susret juniorki	17
Susret poglavarica	18
Postulantice izlet	18
CRKVA I MOLITVA	20
Habemus papam.....	20
BLAŽENICA	22
U osvit svetkovine Srca Isusova.....	22
IZ NAŠIH ZAJEDNICA.....	23
Bibinje	23
Hrvatski Leskovac	27
Poredje.....	33
Punat.....	35
Slavonski Brod	41
Split.....	43
Zagreb.....	45
DODATAK.....	48
STVARALAŠTVO.....	57

Drage sestre i dragi čitatelji *Prisuťnosti*,

Pisanje ovoga uvodnika uvijek mi nametne pitanje: koja mi slika iz stvorenoga svijeta govori o Božjoj prisutnosti u tome svijetu?

Golub ili golubica na krovu visoke zgrade, uz dimnjak prema kojem su bile uprte oči tisuća osoba okupljenih na jednom trgu ili pred ekranima u vlastitim domovima. Baš mi ova golubica ne napušta misli te me podsjeća na riječi s početka Biblije: „Duh je Božji lebdio nad vodama” (Post 1,2). Kad bih je mogla pitati misli li, može li misliti i što misli

promatrajući toliko mnoštvo; smireno, u iščekivanju, molitvi, u miru, s jasnim pogledom prema dimnjaku na zgradi, kakve veze imaju s onima koji su u zgradi... Vjerojatno bi jedno mogla zamijetiti: ovo mnoštvo okupljenih ljudi ni najmanje nije slično mnoštvu koje se okuplja pred nekim drugim zgradama, više, gura se, i sigurno je u drugačijem odnosu s onima u zgradi od ovih prvih spomenutih. Naoko tek mala razlika, a zapravo razlika je tolika da se gotovo ove dvije slike ni ne mogu uspoređivati jer nedostaje ono bitno: nečija nevidljiva a opipljiva prisutnost. Duh je Božji i tih dana lebdio nad mnoštvom vjernika na Trgu sv. Petra ujedinjujući ga s kardinalima u konklavi, iščekujući Petrova namjesnika koji će svjedočiti na Zemlji Prisutnoga Boga.

Pojavio se pred mnoštvom s riječima: „Mir sa svima vama. Bog nas voli, Bog vas sve ljubi i zlo neće prevladati. Svi smo u Božjim rukama”. Da, naš novi papa Lav XIV. Odmah nas je s njim povezala Prisuťnost koja nam ga je i darovala. U toj smo se radosti pripremali i za mjesec u koji nas je uveo sam Papa: „Pred Srce Isusovo stavite svoje najbolnije i najkrhkije dijelove”.

Povezani tako s našim hrvatskim biskupima duboko smo doživjeli posvetu našega hrvatskoga naroda Srcu Isusovu kojemu je naša bl. Marija Terezija predala cijeli svoj život. Njegovu Srcu osobito zahvaljujemo za sve što smo doživjeli u našoj Hrvatskoj provinciji; 100. obljetnicu osnutka Samostana sv. Terezija od Malog Isusa u Zagrebu, blagoslov svetišta naše Blaženice u Zagrebu i Bibinju, 50., 60. i 65. jubilej naših sestara, ulazak u novicijatsku formaciju, u postulat, kao i susrete s djevojkama koje traže svoj životni put i još mnogo toga lijepoga o čemu ćete moći čitati u ovom broju Prisuťnosti.

U ljubavi Srca koje nas neizmjerljivo ljubi želim vam blagoslovljene dane ljetnoga odmora!

s. M. Lidija od Duha Svetoga

Uzvratiti ljubav Srcu koje nas neizmjerljivo ljubi

U ovoj jubilarnoj godini, drage sestre i svi dragi čitatelji *Prisutnosti*, darovana nam je posebna milost oprosta vremenitih kazni koje su posljedica naših grijeha. Naša majka Crkva otvara vrata svakome od nas radujući se povratku svakoga tko želi ponovno u punini piti na izvoru Božje ljubavi. Za nas karmelićanke Božanskog Srca Isusova taj je izvor probodeni bok našega Zaručnika Isusa. On nam u svojem Srcu daruje stan, blizinu, ljubav, oprost, sigurnost, te nas poziva da se s Njim molimo za duše, trpimo za duše, privodimo Njegovu Srcu izgubljene duše... Da živimo život zadovoljštine kako ga je živjela naša bl. Marija Terezijo od sv. Josipa.

U knjizi *Život i duh* čitamo: „Život zadovoljštine podsjeća na jedinstvo s Kristom – na jako osobno jedinstvo s Kristom (Iv 15, 1–9) u njegovu poslanju, i na našu povezanost sa svim ljudskim bićima. Ta svijest o zajedništvu i povezanosti je veoma bitna. To se ne razumije samo po sebi, niti će nam doletjeti. Mora se svjesno gajiti i zajednički proživljavati.

Po štovanju Srca Isusova dolazi ova PUNINA do izražaja. Bog nam se potpuno predaje. Za ovaj njegov dar moramo mu uzvratiti predanjem bez pridržaja. Ova PUNINA traži od nas sudjelovanje u poslanju našega Gospodina, ili bolje reći: On nam dopušta da sudjelujemo (Iv 17, 18) jer sve međusobno dijelimo u njemu.

Štovanje Srca Isusova bilo je djelotvorno sredstvo našoj Majci Osnovateljici kojim je Bogu uzvraćala njegovu ljubav sudjelujući u PUNINI ljubavi, a ta PUNINA zahvaća i zadovoljštinu.

Zadovoljština je, zapravo, misija našega Gospodina, zato je misija Crkve i svakog kršćanina. Našoj zajednici je zadovoljština jedna od osobitih zadaća. Ona uništava grijeh. Naš je Gospodin pobijedio grijeh svojom mukom i smrću, kao i svojim uskrsnućem. Tako opet u nama obnavlja sliku nebeskog Oca na čiju smo sliku i priliku stvoreni, i uspostavlja ponovno našu međusobnu ljubav.

Zadovoljštinu možemo promatrati pod dva vida:

1. Objektivna zadovoljština je ponovno obnavljanje Božje slike u nama; očitovanje Božje slave, njegove ljubavi, milosrđa, pravednosti, vjernosti itd. To znači da smo uistinu u stanju milosti, da živimo Božjim životom, koliko je to moguće, ovdje na zemlji. Otkupljenje Gospodinovo čini nas dionicima Božjeg života i njegova bića.

To je dar. Mi Bogu na neki način omogućujemo da nam bude Spasitelj (Ps 50,15; Lk 13,34). Posljedice grijeha se ne odnose na Boga, one su u nama. Mi smo oni kojima je potrebno otkupljenje (Jer 7,18-20; Job 15,6). Zadovoljština i spasenje moraju se na nama izvršiti. Bog hoće da živimo, da se razvijemo (Ez 18,32). Naša je najveća nesreća u tom što nismo nikakvi sveci. Kao redovnici pozvani smo da Boga učinimo vidljivim na jedan osobit način. Naš Gospodin nam daje mogućnost da sudjelujemo u ovoj zadaći. On nam ju je povjerio (Iv 17, 4; 6, 21–23; 26).

I zbog toga moramo proživljavati svoju PUNINU (Mt 5,48).

2. Subjektivna zadovoljština se sastoji u tom da sve ono što radimo i trpimo svjesno i slobodno izabiremo kao cilj i zadaću svojega života.

Ova odluka čini naš život i djelovanje činom hvale i poklonstva Bogu, komu za ljubav smo se predali u ovakvom načinu života. Ovo je izričiti dokaz ljubavi našega Gospodina prema svom nebeskom Ocu, prema svom poslanju i ljubavi prema njegovoj i našoj braći i sestrama. Ona dokazuje da shvaćamo ljubav našega Gospodina u velikoj mjeri i njegovoj potpunoj veličini. Njome svjesno i potpunim predanjem govorimo svoj *DA* ljubavi koja to od nas očekuje. To je potpuno predanje našem poslanju. Naš uzvrat Kristovoj ljubavi je toliko zahvaćen njegovom ljubavlju da priznajemo i želimo ono što on želi.”

U povezanosti sa Srcem Isusovim živimo, drage sestre, svoju međusobnu povezanost te gajimo zajedništvo jedna s drugom. Njegovo Srce neka nas jača i učvršćuje, kako nas potiče i papa Franjo u *Dilexit nos*: „Vrijedno je ponovno otkriti taj oblik duhovnosti koji se razvio oko Kristova Srca, unutarnju želju da ga utješimo. Ako je Ljubljeni najvažniji, kako ga ne htjeti tješiti?”

U ljubavi Božanskog Srca Isusova

s. M. Matija od Bezgrešnog Srca Marijina

JUBILEJI NAŠIH SESTARA

Dan Družbe Karmelićanki Božanskog Srca Isusova proslavili smo u provincijalnoj kući Hrvatske provincije 2. srpnja 2025. godine u zahvalnosti Presvetom Trojstvu za darovane nam milosti po životu i djelu naše osnivateljice bl. Marije Terezije od sv. Josipa te u radosti proslave 60. obljetnice redovničkih zavjeta naše s. Marije Terezije od Djeteta Isusa i s. M. Ozane od žalosne Majke Božje. Započinjući svoj život s Kristom Zaručnikom, sestre jubilarke su sigurno pitale svojega Zaručnika kao što ga je pitala i naša Blaženica: „Evo me, Gospodine, što želiš da učinim?“ „Spremno je srce moje!“ Vjerojatno ni slutile nisu da će se pitanje, ali i odgovor na njega nizati punih 60. godina i da će moći reći s Blaženicom: „Takve sam i slične uzdahe neprestano slala pred Božje prijestolje.“ Ne samo da su slale svoja pitanja, primale su i odgovore svojega Zaručnika koji ih je krijepio i jačao u ustrajnom predanju Njemu i povjerenim im dušama. Euharistijsko slavlje jubileja predslavio je don Anton Šuljić uz prisutnost sestara iz drugih naših samostana.

Drage sestre, odsrca vam čestitamo na vjernosti, predanju i svoj ljubavi i žrtvama koje ste ugradile u Karmel Božanskog Srca Isusova!

U kući matici svečanim euharistijskim slavljem koje je predslavio mons. Jan Liesen, biskup iz Brede, svojih 25 godina redovničkih zavjeta proslavila je naša s. Marija Kristina od Milosrdne Ljubavi i sv. Lica. Ljepoti slavlja doprinijele su sestre iz kuće matice te naše sestre iz Hrvatske. Svojih 65 godina redovničkih zavjeta proslavila je i naša s. M. Edita od Bezgrešnog Srca Marijina.

Drage sestre, hvala vam što svojim predanjem Kristu Zaručniku, Crkvi i dušama koje su u potrebi širite ljubav Srca Isusova. Hvala vam za sve što ste ugradile u Karmel Božanskog Srca Isusova! ❤️

ZLATNI JUBILEJ

Svetkovinu sv. Josipa 2025. godine u samostanu sv. Male Terezije od Djeteta Isusa proslavile smo s radošću i zahvalnošću dobrom Bogu na milostima koje svakodnevno primamo po zagovoru sv. Josipa. Međutim, naše srce je toga dana ispunila i posebna radost jer je naša s. Marija od sv. Josipa proslavila svoj zlatni jubilej, 50 godina svojih redovničkih zavjeta. Sestra Marija je bila vidno ganuta molitvom i pažljivošću sestara te zahvalna za sve milosti koje je primila u svojih 50 godina služenja u Karmelu Božanskog Srca Isusova. Svetu misu predslavio je don Anton Šuljić u koncelebraciji s vlč. Matom Zovkićem, bratom naše s. Marije. On je na kraju svete mise pozdravio okupljene i kratko predstavio život i rad s. Marije. Ljepoti susreta pridonijele su i naše sestre koje su došle prisustvovati slavlju iz drugih zajednica. Našoj s. Mariji molimo da i dalje vjerno korača stazama Karmela, spašavajući duše svojom molitvom i samozatajnom žrtvom! 💖

s. Maja

ULAZAK U NOVICIJAT

Uoči proslave Dana naše Družbe svoju novicijsku formaciju u Samostanu sv. Terezije od Malog Isusa u Zagrebu započela je s. Sara Marija (Ana Knežević), s. Pia Marija (Veronika Rusan) i s. M. Helena (Kristina Grubeša).

Drage sestre, dobro nam došle i neka vas ljubav Srca Isusova svakoga dana sve više privlači u otajstva predanja Kristu Zaručniku, slijedite ga neumorno! 💖

ULAZAK U POSTULATURU

U utorak, 18. ožujka, uoči svetkovine svetoga Josipa, naše su kandidatice – Barbara Zeba i Katarina Vilić – radosno zakoračile u novo razdoblje svoje redovničke formacije.

Obred primanja u postulaturu održao se u samostanskoj zajednici u Hrvatskom Leskovcu, a predvodila ga je provincijalna poglavarica, s. M. Matija.

Drage naše Barbara i Katarina, neka vas osobit zagovor Gospe Karmelske i naše blažene Marije Terezije od svetoga Josipa prati kroz svaki dan vašega života – sve do konačnoga sjedinjenja s Kristom – koji vas je pozvao da Ga slijedite. 💖

PROSLAVLJENA 100. OBLJETNICA OSNUTKA SAMOSTANA SV. TEREZIJE OD MALOG ISUSA

U Samostanu sv. Terezije od Malog Isusa u Zagrebu, proslavile smo, 17. 5. 2025., 100. obljetnicu osnutka Samostana i Dječjega doma sv. Terezije za nezbrinuta djecu. Geslo jubileja je: „Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti”.

Euharistijsko slavlje predslavio je zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša, u koncelebraciji je bilo šesnaest svećenika, a u asistenciji karmelski bogoslovi i bogoslovi zagrebačke nadbiskupije.

U svojoj je propovijedi mons. Kutleša iskazao našoj redovničkoj zajednici blizinu i podršku kao Pastira ove nadbiskupije, ohrabrio nas za neumorno služenje te potaknuo na daljnji hod. Donosimo samo nekoliko njegovih poticaja: „U vremenu kada se mladi sve teže odazivaju na posvećeni život, ne trebate biti obeshrabrene niti dvojiti o smislu i vrijednosti vaših odricanja unutar zidova samostana. Naprotiv, ojačana duha, zajedno sa svetom Malom Terezijom, u tišini vašega posvećenja Bogu sjednite za stol sa svima, kao što je Isus sjedio s grešnicima. To znači u tišini klauzura i predana služenja primite u srce sve koji u ovom nesigurnom vremenu čekaju za Bogom, bilo da toga nisu niti svjesni, bilo da su svjesni, ali ne znaju kako mu prići. Hvala vam, drage sestre, što nas svojim svjedočkim životom ovdje, u srcu Zagrebačke nadbiskupije, vraćate na bit evanđelja, na ljepotu Božje milosrdne ljubavi koja se očitovala u Isusu Kristu, jedinom Spasitelju.”

Na kraju euharistijskoga slavlja nadbiskup Kutleša je potaknuo sestre da im duhovni princip bude spasenje duša i pobožnost Srcu Isusovu za što je i zazvao Božji blagoslov na sve nas sestre.

Na početku euharistijskoga slavlja provincijalna poglavarica s. M. Matija pozdravila je zagrebačkog nadbiskupa monsinjora Dražena Kutlešu, generalnu poglavaricu Majku Karlu Mariju, prisutne sestre iz svih samostana u Hrvatskoj, dobročinitelje, volontere, djecu iz dječjega doma, roditelje i djecu iz dječjeg vrtića, karmelske laike kao i sve prisutne prijatelje Samostana i Dječjega doma.

Naša generalna poglavarica Majka Karla Marija pozdravila je sve prisutne na kraju euharistijskoga slavlja prisjetivši se dolaska sestara u Zagreb, djelovanja proteklih stotinu godina te je ohrabrila sestre na putu zajedničkog hoda u budućnost.

Euharistijsko slavlje animirao je zbor sestara, a za orguljama je bio Kristijan Martinec, mladić koji je kao dijete bio u našem domu.

Ovoj proslavi prethodila je trodnevna duhovna priprava od 14. do 16. 5. 2025. godine. Euharistijsko slavlje prvog dana trodnevnice predslavio je provincijalni ministar OFM Conv. fra Miljenko Hontić. Drugi dan euharistijsko slavlje predslavio je sisački biskup mons. Vlado Košić, koji je kao profesor za Katoličkom bogoslovnom fakultetu stanovao kod nas gdje ga je i zateklo biskupsko imenovanje. Euharistijsko slavlje trećeg dana trodnevnice predslavio je prof. crkvene glazbe vlč. Marko Stanušić, za vri-

jeme studija, također, je živio kod nas na Vrhovcu.

U sklopu jubileja održana je i svečana akademija „Ruža sa stotinu latica” koje su izvele sestre sa štíćenícima dječjega doma i djecom iz dječjega vrtića prema tekstu don Antona Šuljića. U tri slike prikazana je povijest dolaska sestara u Hrvatsku i na zagrebački Vrhovec. Sam tekst obogaćen je pismima bl. Marije Terezije, fotografijama, tekstovima iz samostanske kronike. U pripremi akademije sudjelovali su naši prijatelji i roditelji djece iz vrtića.

Ujedno, sestre su organizirale duhovni program pripreve kroz pobožnost pet prvih subota u čast Bezgrešnom Srcu Marijinu. U siječnju 2025. započele su s prvom subotom kada su svi zainteresirani vjernici mogli sudjelovati na meditativnoj krunici uz prigodne misli naše bl. Marije Terezije od sv. Josipa, svetoj misi i posveti Bezgrešnom Srcu Marijinu.

Sav program proslave jubileja obilato su popratili katolički mediji u Hrvatskoj (radio, TV, časopisi). Prigodne darove svima prisutnima izradila su sestre na rekreaciji (privjesak heklane ruža s citatom Blaženice, spomen-sličica, torba s grbom jubileja...).

Zahvaljujemo našoj Majci Karli Mariji za prisutnost na proslavi jubileja, za darovano nam zajedništvo i molitvenu blizinu. Radosni smo i odsrca zahvaljujemo, draga Majko Karla Marija, za darovani nam kip bl. Marije Terezije od sv. Josipa pred kojim ćemo Vas pratiti svojom zagovornom molitvom.

Ujedno, hvala i vama, drage sestre, koje ste s nama podijelili radost i zahvalu Bogu za 100. godina prisutnosti u Samostanu u Zagrebu.

s. M. Lidija od Duha Svetoga

IMENDAN S. MATIJE

O proslavi 100. obljetnice samostana na Vrhovcu lijepo je bilo vidjeti toliko sestara iz raznih zajednica naše provincije kako zajedno slave Gospodina zbog tolikih primljenih milosti.

Stoga smo odlučili proslaviti imendan naše provincijalne poglavarice, s. M. Matije idući dan, 18. svibnja i tako nastaviti slaviti Gospodina zbog velikih djela koje je učinio i čini po našoj sestri.

Dan smo započeli svečanom jutarnjom molitvom nakon koje je slijedilo čestitanje u blagovaonici uz pjesmu *Samo je ljubav potrebna*. Svetu misu u 11 sati slavio je don Mladen Delić, salezijanac. U svojoj propovijedi govorio je o sličnosti karizmi naše i njihove Družbe te o sličnosti osnivatelja – bl. Marija Terezija od sv. Josipa i sv. Ivana Bosca te njihovoj zauzetosti za najmanje i najpotrebnije. Nakon svete mise slijedio je blagoslov novosagrađene kapelice posvećene bl. Mariji Tereziji od sv. Josipa koju krasí njezin kip te poziva na molitvu i utjecanje u njezin zagovor. Posebno je bilo dirljivo kad su naša domska djeca okružila kip bl. Majke i gromoglasno zapjevala pjesmu *Uzore sveti*.

Imendansko slavlje nastavilo se i kod zajedničkog stola te na rekreaciji. Sestre

iz svih zajednica na jedinstven su način čestitale imendan s. M. Matiji. Tako je bilo i pjesme i glume, a djeca iz doma su pjesmom i poticajnim riječima iskazala koliko vole „tetu Matiju”.

Majka Karla Marija izdvojila je svoje vrijeme kako bi se našla sa sestrama poglavaricama i uputila im poticajnih riječi te ih ohrabrila u daljnjem služenju Gospodinu u zajednicama u kojima djeluju.

Na večernjoj rekreaciji s. M. Matija zahvalila je za sve molitve i žrtve koje su sestre uložile u pripremu jubileja i njezina imendana te se preporučila u daljnje molitve.

Našoj s. M. Matiji molimo i želimo obilje Božjeg blagoslova, mudrosti i otvorenosti poticajima Duha Svetoga kako bi vodila Hrvatsku provinciju u duhu i primjeru bl. Marije Terezije od sv. Josipa – na veću slavu Božju i spasenje duša. ♡

s. Maja

SUSRET JUNIORKI

Duhovni centar *Marijin dvor* u Lužnici, od 14. do 16. ožujka 2025. bio je mjesto koje je povodom duhovne obnove, okupilo sestre s prvim zavjetima iz različitih družbi, kako iz Hrvatske, tako i Bosne i Hercegovine. Našu Družbu Karmelićanki BSI predstavljale su tri sestre.

Tema susreta bila je: „Liturgija i askeza: rast u duhovnosti posvećene osobe”. Voditelj duhovne obnove bio je benediktinac, o. Damjan Kružičević, koji je naglasio da je askeza disciplina koja nas uči otkinuti se od sebe da bismo se privezali na Krista a ujedno je nužna za svakodnevno obraćenje. Sve što je rečeno u ta dva dana bilo je u kontekstu da treba biti življeno u zajednici, da naše cijelo posvećenje treba biti u službi ohrabrenja, jednih drugih kojim se potičemo na rast u svetosti. Predavanje je popratilo i rad u skupinama te zajednički plenum.

Zadnja točka susreta bio je nedjeljni ručak, nakon čega je slijedio rastanak, gdje se mogla osjetiti da smo svi „dotaknuti” nečim što je govorilo više od riječi, a to je zasigurno ljepota duha koji je bio prisutan u ova dva dana kroz liturgijsko slavlje, obogaćujuća predavanja i poticaje, naše susrete, nova poznanstva i druženja, a sve u predivnom okolišu Lužnice... zbog čega cijeli osvrt mogu zaključiti riječima: **BOGU HVALA**, i svima koji su nam omogućili odlazak na susret. ♡

s. M. Klara Agneza

SUSRET POGLAVARICA

U Samostanu sv. Terezije od Djeteta Isusa od 22. do 23. ožujka 2025., održan je susret poglavarica Hrvatske provincije karmelićanki Božanskog Srca Isusova s provincijalnom upravom.

Susret je započeo uvodnim predavanjem o. Darija Tokića, OCD, o zadovoljštini. U svom je izlaganju o. Dario približio pojam zadovoljštine te kako bi ga mi, karmelićanke Božanskog Srca Isusova, u duhu naše bl. Marije Terezije od sv. Josipa trebale razumjeti i živjeti. Zadovoljština se jedino može razumjeti i živjeti iz prisnog odnosa s Bogom koji je temelj našeg života i cjelokupnog djelovanja.

U nastavku susreta promišljalo se o nekoliko točaka općih zaključaka kanonske vizitacije u Hrvatskoj. Zahvalne smo svakoj sestri na doprinosu kojim je obogatila sve prisutne. Vjerujemo da će ovaj susret uroditi bogatim duhovnim plodovima i još više ražariti svaku sestru u ljubavi prema našoj karizmi.

s. Maja

POSTULANTICE NA DUHOVNO-REKREATIVNOM PUTOVANJU

Nas tri postulantice – Ana, Veronika i Kristina – u pratnji naše prefekte, s. Ivane Mare, i provincijalne poglavarice, s. M. Matije, krenule smo u četvrtak, 24. travnja, na duhovno-rekreativno putovanje.

Prvo nam je odredište bio Samostan sv. Terezije Avilske u Gabela Polju, kamo smo ujedno i dopratile našu s. M. Karmelu, koja je ondje dobila premještaj iz Hrvatskog Leskovca. Sestre su nas u Gabela Polju toplo dočekale i provele s nama poslijepodne ispunjeno druženjem, zajedničkom molitvom te obilaskom samostana, dječjega vrtića i župne crkve. Nakon što smo se okrijepile, oprostile smo se od sestara i nastavile svoje putovanje prema Međugorju, kamo smo pristigle u kasnim

poslijepodnevnim satima. Smjestivši se u pansionu, krenule smo u crkvu sv. Jakova, u kojoj se održavao večernji molitveni program. Nakon molitve krunice, uslijedila je sveta misa, a potom i klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu. Duhovno ujedinjene s onima za koje smo prikazivale svoje molitve, doživjele smo uistinu posebne trenutke zajedništva s Gospodinom.

Sljedećega smo se dana uputile na Križevac. Dok smo u društvu brojnih hodočasnika razmatrale postaje križnoga puta, polako smo savladavale uspon prema vrhu brda. Ondje smo zastale uz prekrasan bijeli križ i provele vrijeme u tišini i sabranosti. Premda se činilo kako će nas čitavim putem pratiti kiša, ona je počela padati tek pošto smo krenule na ručak, zbog čega smo bile veoma zahvalne. Slobodno poslijepodne toga dana ispunile smo molitvom, šetnjom u prirodi i razgledavanjem Međugorja, a navečer smo ponovno sudjelovale na večernjem programu, koji se održavao ispred crkve sv. Jakova.

Sutradan ujutro, prolazeći uz pašnjake, cvjetne livade i polja, stigle smo i do Podbrda. Uspon do kipa Blažene Djevice Marije, uz molitvu krunice i u zajedništvu s mnoštvom hodočasnika, vrlo je brzo protekao. Na Podbrdu smo provele nekoliko sati, uronjene u prisutnost Nebeske Majke, čiji nas je zagovor neprestano pratio. Poslijepodne smo imale priliku pristupiti i sakramentu ispovijedi, koja nam je, uz večernje euharistijsko klanjanje, omogućila još dublji ulazak u pripremu za proslavu svetkovine Božjega milosrđa.

Na dan svetkovine, nakon jutarnje svete mise i doručka, krenule smo iz Međugorja prema Splitu. Ondje su nas, u Samostanu Djeteta Isusa, srdačno dočekale naše sestre. Provele smo s njima vrijeme u radosnome druženju, molitvi i obilasku dječjega vrtića. Nakon ručka, uputile smo se prema Samostanu Svete obitelji u Bibinju. Tamo smo, obdarene toplom dobrodošlicom sestara, obišle samostanski vrt, križni put i novoizgrađenu kapelicu bl. Marije Terezije od sv. Josipa. Nakon večernje molitve i večere, tijekom zajedničke rekreacije, imale smo priliku oprostiti se sa sestrama.

Idućega smo se dana, srca ispunjena dragocjenim uspomjenama, vratile u Hrvatski Leskovac. Neizmjereno zahvalne Gospodinu na milostima koje nam je darovao, željele bismo posebno zahvaliti s. M. Matiji, koja nam je ovo putovanje omogućila, a onda i svim našim sestrama, na ljubavi i pažnji koju su nam iskazale.

Kristina Grubeša, postulantica

HABEMUS PAPAM

Kardinal Robert Francis Prevost izabran je za papu 8. svibnja 2025. – Lav XIV. – 69-godišnji je redovnik augustinac iz Sjedinjenih Američkih Država, dosadašnji prefekt Dikasterija za biskupe i biskup u miru biskupije Chiclayo u Peruu.

„Mir sa svima vama. Draga braćo i sestre,

ovo je prvi pozdrav uskrsloga Krista, Dobrog Pastira, koji je dao svoj život za Božje stado. I ja bih želio da ovaj pozdrav mira uđe u vaša srca, da dosegne vaše obitelji. Svim ljudima, gdje god bili, svim narodima, cijelome svijetu: mir s vama.

To je mir uskrsloga Krista – razoružani i razoružavajući mir, ponizan i ustrajan. Dolazi od Boga. Boga koji nas voli sve – bezuvjetno.

Još uvijek u ušima čujemo onaj tihi, ali uvijek hrabri glas pape Franje, koji je blagoslivljao Rim. Papa koji je blagoslivljao Rim davao je svoj blagoslov svijetu, cijelome svijetu, toga uskrsnog jutra. Dopustite mi da nastavim s tim istim blagoslovom. Bog nas voli, Bog vas sve ljubi i zlo neće prevladati. Svi smo u Božjim rukama.

Zato, bez straha, ujedinjeno, ruku pod ruku s Bogom i međusobno, idemo naprijed. Mi smo Kristovi učenici. Krist ide ispred nas. Svijet treba njegovu svjetlost. Čovječanstvo ga treba kao most da bi bilo dosegnuto od Boga i njegove ljubavi.

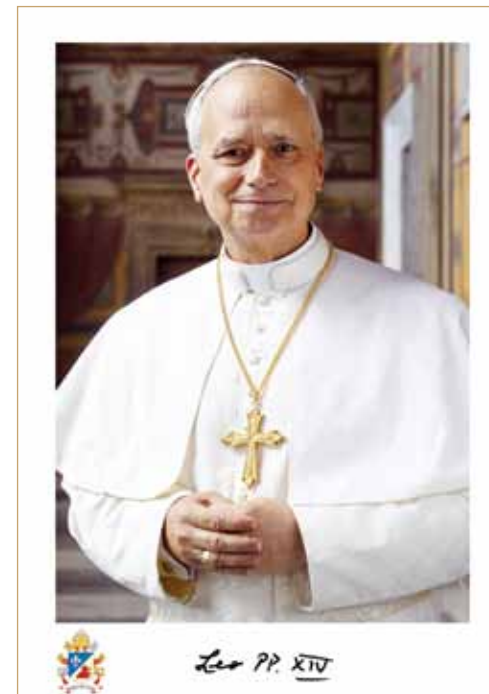
Pomozite nam i vi, a onda i jedni drugima, da gradimo mostove – dijalogom, susretima – ujedinjujući se svi kako bismo bili jedan narod, uvijek u miru.”

Dio je ovo Papinih riječi iz prvog obraćanja okupljenim vjernicima na Trgu svetoga Petra. Snažna poruka kojom nas poziva na zajednički hod u budućnost, nastavljajući tamo gdje je papa Franjo „stao”, ne zato što su to poticaji jednoga čovjeka već zato što je Papa Kristov namjesnik na zemlji. Papa Franjo ostavio nam je u baštinu encikliku *Dilexit nos* (*Onaj koji nas uzljubi*), encikliku o ljudskoj i božanskoj ljubavi Isusa Krista. Iz bogatog sadržaja izdvajamo: „Onaj koji nas uzljubi”, kaže sv. Pavao misleći na Krista (Rim 8,37), tako da otkrivamo da ništa ‘nas neće moći rastaviti’ od te ljubavi (Rim 8,39). Pavao je to rekao s uvjerenjem, jer je i sâm Krist u to uvjeravao svoje učenike: ‘Ja sam vas ljubio’ (Iv 15,9.12). Njegovo otvoreno Srce nam prethodi i bezuvjetno čeka na nas, bez ikakvih preduvjeta, da bi nas moglo ljubiti i ponuditi nam svoje prijateljstvo: On nas je prvi ljubio (usp. 1 Iv 4,10).

Zahvaljujući Isusu, ‘smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj’ (1 Iv 4,16).

U ovom promjenjivom svijetu potrebno je ponovno govoriti o srcu kao mjestu gdje se sve spaja u svakom čovjeku, bez obzira na podrijetlo i životno stanje; gdje konkretne osobe imaju izvor i korijen svih svojih drugih snagâ, uvjerenjâ, strastî, izborâ. (...)

Ako je srce obezvrijeđeno, obezvrijeđeno je i ono što znači srcem govoriti, srcem djelovati, sazrijevati i liječiti srce. Kada ne cijenimo posebnost srca, gubimo odgovore koje sâm um ne može dati, gubimo susret s drugima, gubimo poeziju. Gubimo i povijest i svoju povijest, jer prava osobna avantura jest ona koja se gradi polazeći od srca. Na kraju života, to je sve što će biti važno.”

„Pozivam vas da pred Srce Isusovo stavite svoje najbolnije i najkrhkije dijelove ona mjesta u vašem životu gdje se osjećate zaustavljeni i blokirani. Zamolimo Gospodina s pouzdanjem da čuje naš vapaj i da nas ozdravi!

Ponesimo s pouzdanjem pred Isusa svoje bolesti, kao i bolesti svojih bližnjih; ponesimo bol onih koji se osjećaju izgubljeno i bez izlaza. Vičimo, poput Bartimeja, i u njihovo ime, i budimo sigurni da će nas Gospodin čuti i da će se zaustaviti.”

papa Lav XIV.

U OSVIT SVETKOVINE SRCA ISUSOVA

Pred očima mi je novi kip bl. Marije Terezije od sv. Josipa, a u mislima mi odzvanja sjećanje na poticajne riječi nadbiskupa Dražena Kutleše na kraju zahvalnoga euharistijskog slavlja o 100. obljetnici osnutka Samostana sv. Terezije od Malog Isusa: „Spasenje duša neka bude vaš vrhovni princip i pobožnost Srcu Isusovu”.

Već samo površan pogled na povijest štovanja Srca Isusova govori nam o važnosti ove poruke te štovanja Isusova Srca u našem vremenu. „Rođena je Družba i za današnje vrijeme”, kao da progovara Blaženica s pokretom svojih raširenih ruku.

Promotrimo njezine ruke koje i danas pozivaju sve uzraste, srca potrebna ljubavi, blizine i skrbi, izranjene i napuštene duše koje ona svojim zagovorom vodi Srcu koje ljude neizmjerljivo ljubi. Ove nas ruke pozivaju u zagrljaj Srca tako jasno istaknutu na njezinu škapularu a o kojem ona piše: „Vidjela sam živa Isusa, u naravnoj veličini, razapeta na križu. Čitavo njegovo tijelo, od ruku do nogu, bilo je ovijeno trnjem, onako kako se obično pleće trnova kruna. Na lijevoj strani, na srcu, bio je utisnut trnovit splet u obliku srca.’ Nakon toga potresnog viđenja bilo joj je jasno što Bog želi od nje: molitvu i zadovoljštinu. Ovo viđenje raspetoga Isusa njezino je srce prošlo ‘gorućom težnjom da Božanskom Srcu pridobije duše’ i do kraja života ostavilo je snažan dojam.”

Ujedno, njezine raširene ruke zaštita su i sigurnost, čuvaju leđa svakoj sestri koja s blaženicom nosi ljubav Srca Isusova povjerenim joj dušama ovoga svijeta. U zakriljenosti zagovora bl. Marije Terezije sigurnije je hodati zemaljski stazama u ovom nemirnom današnjem vremenu.

Pogled mi se spušta i do njezinih nogu – iskorak. Taj iskorak, tako mi je snažno progovorio već kod prvog susreta s novim kipom. U životu Blaženice prepoznajem tri iskoraka: iz same sebe (svakodnevno osluškujući što Bog od nje želi i gdje je poziva), iz obiteljskog doma (postaje beskućnica, bez doma za djecu bez doma) i iz domovine (kako bi Karmelu Božanskog Srca Isusova „osigurala” domovinu) – uvijek i samo za duše.

Upravo onako kako nas je potaknuo naš nadbiskup: spasenje duša i ljubav prema Srcu Isusovu naš je princip i naša budućnost. ♡

s. M. Lidija od Duha Svetoga

Bibinje

LJUBAV – TAJNA OSMIŠLJENE PATNJE

Pod ovim nazivom održana je 29. ožujka u našoj zajednici cjelodnevna korizmena duhovna obnova na kojoj je sudjelovalo 10 sudionika iz Zadra i okolnih župa, svih dobi. Program je animirala s. M. Dijana.

U prvoj katezezi promišljali smo o Očevoj ljubavi, koji je predao svoga ljubljenog Sina za naše spasenje, te o Očevoj patnji koja je utkana u Kristovu patnju. Potom smo imali rad skupinama na temelju Isusove rečenice: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom. Sudionici su razgovarali o smislu križa u svome životu pomoću pitanja postavljenih uz tekst. Uslijedio je plenum i kratki zaključak teme koji je iznijela s. M. Dijana.

Nakon ručka molili smo zajedno križni put na našem vanjskom križnom putu, a nakon njega uslijedila je kraća kateheza o tome kako su sveci znali osmisliti križ, a poseban primjer i uzor nam je u tome naša bl. Majka Marija Terezija od sv. Josipa.

Duhovnu obnovu završili smo meditacijom u našoj kapelici. Zahvalne smo dragom Bogu na ovom lijepom i milosnom duhovnom iskustvu s vjernicima naše nadbiskupije, uz želje i molitve da se ovakvi susreti nastave u budućnosti jer su oni u duhu karizme naše bl. Majke, koja je izrekla: „Živim da spašavam duše”. ♡

s. M. Dijana od Predragocjene Krvi Kristove

VIKENDI U KARMELU BSI

Prije nekoliko godina započeli smo i u našoj zajednici u Bibinju s vikendima u Karmelu za djevojke koje razlučuju svoj životni poziv. Uvidjele smo da su takvi susreti potrebni, ne samo u Hrv. Leskovcu, već i na jugu naše domovine, kako bi djevojkama iz ovih krajeva bilo bliže doći i boraviti s nama.

Tako smo i ove akademske godine 2024/25. odlučile nastaviti s takvim susretima u Bibinju. Prvi vikend održan je od 13. do 15. prosinca 2024, a drugi od 4. do 6. travnja. Vikende je animirala s. M. Dijana, uz pomoć s. M. Kristine, a ostale sestre sudjelovale su u tehničkim stvarima i molitvenom podrškom.

Na oba vikenda sudjelovalo je 9 djevojaka, iz Dalmacije i Hercegovine, a jedna djevojka došla je iz Zagreba. Neke su već bile kod nas na vikendu, a neke su prvi puta. Na nekim katehezama sudjelovale su sve djevojke, a neke kateheze podijelile smo u dvije skupine: posebno

za djevojke koje su prvi puta, a posebno za one koje su već bile na vikendu.

Teme kateheza su bile o duhovnom pozivu, o Božjoj riječi, te o našoj družbi, karmelskim svecima i karmelskoj duhovnosti. Osim kateheza, djevojke su u programu sudjelovale na zajedničkoj molitvi časoslova sa sestrama, na razmatranju, sv. misi, rekreativnoj večeri sa sestrama, a imale su i vrijeme za osobnu molitvu i međusobno druženje.

Dojmovi djevojaka bili su vrlo pozitivni i izrazile su želju da se i dalje nastave ovakvi vikendi u bibinjskom Karmelu. Pratimo djevojke svojim molitvama kako bi hrabro odgovorile i odazvale se u zvanje koje im je Bog namijenio, bilo bračni poziv, bilo posvećeni život. ♡

*s. M. Dijana od Predragocjene
Krvu Kristove*

ŠKOLA MOLITVE U DUHU KARMELA

U jubilejskoj godini koja nas poziva da uđemo dublje u otajstvo Isusove ljubavi preko njegova utjelovljenja i pashalnog misterija, odlučile smo prenijeti vjernicima iskustvo molitve u Karmelu. Budući da je u siječnju ove godine završila godina molitve kao pripremna godina za jubilejsku proslavu, krenuli smo sa školom molitve preko aplikacije Zoom, svakog ponedjeljka navečer, kroz veljaču i ožujak.

Škola je imala 9 susreta u trajanju od 90 minuta. S. M. Dijana pripremila je tematski sve susrete, a škola molitve bazirala se na molitvenom iskustvu sv. Terezije od Isusa. Na školu se prijavilo preko sto sudionika, a redovito ih je sudjelovalo sedamdesetak, iz raznih krajeva Hrvatske i inozemstva (BiH, Njemačka, Austrija, Danska, Finska, Švicarska, Italija, Francuska...). Naših ljudi ima svugdje, i jako su se obradovali ovakvoj mogućnosti – da čuju i nauče nešto o Karmelu i našoj duhovnosti.

Uz teorijski dio o molitvi u Karmelu, imali smo i praktični dio vježbe metode sabranosti po iskustvu sv. Terezije. Između susreta sudionici su imali zadatak svaki dan odvojiti vrijeme za molitvu sabranosti i kroz dan vježbati biti u Božjoj prisutnosti, uz strelovite molitve i zazive Duhu Svetom, te redoviti ispit savjesti. Učili smo kako njegovati prijateljstvo s Isusom, kako mu postati mu sličan gledajući njega. Kroz odgoj za prisutnost, gledanje, govor i slušanje doći do susreta s najboljim Prijateljem od kojeg dolazi svako dobro, tj. do sjedinjenja s njim u kontemplaciji koju nam Isus želi darovati. Sudionici su izrazili zadovoljstvo ovakvim susretima, uz želju da ih ponovimo još jednom ove godine, što se i nadamo, uz Božju pomoć.

Evo dojmova jedne sudionice:

Draga s. Dijana, šaljem svoj doživljaj i utiske u vezi škole molitve.

Kao što sam vam spomenula u jednom prijašnjem mailu, polaznica sam SSD-a i ova škola molitve mi je bila kao neki nastavak toga i kao da ste sumirali i razjasnili mi ono što sam tamo čula.

Vaša predavanja su mi pomogla da razumijem što je to kontemplacija, kako se primiriti i da je u redu, ako nam misli tijekom molitve odlutaju (zbog čega sam uvijek bila ljuta na sebe), ali da je bitno da se vratimo natrag i: „Gledamo Isusa duhovnim očima” (mislim da mi se ta rečenica utisnula u mozak i da to čujem i kad se ne molim).

Puno mi znači vaše objašnjenje da se Bog uvijek nalazi u meni, u mojoj nutrini i da ga ne moram tražiti izvan sebe. I sada dok hodam, npr. posvješćujem si kao da je moje srce neka malena kutijica u kojoj nosim Boga svugdje sa sobom, i kada mi je teško ili me strah, znam da nisam sama jer smo NAS DVOJE ZAJEDNO i idemo u nove avanture. Voljela bih kad bismo imali neke duhovne vježbe uživo, ali prepustit ću to Božjoj providnosti.

Još jednom Vam hvala na svemu što ste nas naučili i Bog Vas blagoslovio! ♡

Gordana

BLAGOSLOVLJENO BOŽJE DJELO II. – SVETIŠTE BL. MARIJE TEREZIJE

Na svetkovinu Tijela i Krvi Kristove 19. lipnja i na 170. rođendan naše Blaženice, upriličen je blagoslov novosagrađenog svetišta blaženoj Utemeljiteljici u dvorištu Samostana sv. Obitelji u Bibinj, kako bi se štovatelji mogli pomoliti i staviti svoj život u zagovor Blaženice.

„Divan je Bog, čudesno je upravljanje Njegove Providnosti!” Naša Blaženica mnogo je puta iskusila Božju naklonost i Providnost u svojim pothvatima kod osnutka Družbe i dječjih domova. I mi, njezine duhovne kćeri, doživjele smo čudesnu Božju Providnost i nazvale izgradnju svetišta *Božje djelo II.*

Povijest *Božjeg djela II.* započela je darivanjem naše Majke Karle Marije vrijednog drvenog kipa bl. Marije Terezije od sv. Josipa koji je izrađen u Tirolu. Tako se počeo plesti neprocjenjivi mozaik dobrih ljudi, koji su se bojom svoje vjere i dobrote ugradili u ovo djelo. Njihova imena ostaju upisana u Božjem srcu, ali i u kronici našeg samostana koja nas svakog dana potiče na ustrajnu molitvu za sve dobročinitelje Karmela BSI.

Arhitektica je bila duša projekta, uz molitve devetnice našoj Majci pozivala je svoje suradnike da se donacijski uključe u projekt. Uz nebesku pomoć naše Blaženice i sv. Josipa, čudesno se u šest mjeseci dovršilo svetište.

Kako bismo dostojno zahvalile znanim i neznanim darovateljima, upriličena je sveta misa za sve dobročinitelje i blagoslov svetišta. Odaziv je bio velik.

Bila je to prilika uživo upoznati i zahvaliti svim sudionicima i posvjedočiti Božju ljubav koja nas povezuje.

Misno slavlje i obred blagoslova predvodio je don Ante Dražina, rektor sjemeništa u Zadru. Ljepoti liturgije i obreda doprinio je dječji zbor pod vodstvom s. Anice Marije. Svečanosti je doprinijela prisutnost naše Majke Karle Marije, s. M. Matije, sestara iz nekoliko naših zajednica te veliki broj uzvanika. Uz kratki program kod blagoslova pripremljen je svečani ručak za vrijeme kojeg smo mogli doživjeti ljepotu zajedništva i međusobne povezanosti.

Vjerujemo da će ovo svetište naše Blaženice uistinu postati mjesto utjehe i mira svakoj osobi koja je pogođena bilo kojim životnim križem.

Dobrom Bogu neka je hvala i slava!

Pozivamo vas na hodočašće u naše i vaše svetište, vaše sestre iz Bibinja. ♡

Hrvatski Leskovac SVETKOVINA SV. JOSIPA

U našem smo samostanu proslavili svetkovinu dragog zaštitnika – sv. Josipa. Svetkovini je prethodila dvodnevna duhovna priprava u kojoj smo slavili sv. misu s pobožnošću (krunicom i litanijama) sv. Josipu.

Prvi dan pripreve euharistijsko slavlje predvodio je vlč. Vlado Mikšić, rektor crkve Krista Kralja na Mirogoju. Budući da se osjeća duhovno povezanim s nama, bio je radostan što u zajedništvu naših sestara može slaviti sv. misu upravo na čast sv. Josipa.

Drugoga je dana euharistijsko slavlje predvodio fra Rozo Brkić, župnik Župe Predragocjene Krvi Kristove iz Kozari Boka. Na sebi svojstven, ali vrlo zanimljiv način približio nam je otajstvo Božje nježnosti i milosrđa, Boga koji prvi ide nama u susret u osobi Isusa Krista, Boga koji nas ljubi unatoč našim grijesima i slabostima i u kome jedino naša duša pronalazi istinsku sreću i mir.

Na sam blagdan sv. je misu predvodio p. Niko Bilić. Među okupljenima bile su naše sestre iz drugih kuća, s. M. Matija i sestre s Vrhovca te sestre iz Strmca, naša djeca iz doma sa svojim odgajateljima, dobročinitelji, naši prvopričesnici i brojni prijatelji. Slavlje je uzveličao tamburaški ansambl MI iz Hrvatskog Leskovca. U propovijedi p. Niko je, između ostalog, istaknuo simboliku noći koja se javlja u sva tri liturgijska čitanja, uz lik proroka Natana i riječ Božju upuće-

nu kralju Davidu, uz lik Abrahama i na koncu uz sv. Josipa. Na koncu, riječ je uputio svim očevima, kojima je čestitao njihov blagdan, preporučio ih zagovoru sv. Josipa i pozvao ih da ga nasljeđuju.

Poslije sv. mise, mi, sestre okupile smo se na zajedničkoj večeri i nastavile druženje. Na kraju dana svi su se radosni razišli svojim kućama.

Zahvalne sv. Josipu za njegovu posebnu zaštitu i sve milosti koje od Boga primamo po njegovu zagovoru, molimo ga da nas i dalje čuva i brani, molimo ga za njegovu blizinu i vodstvo u našim dušama te za brigu i pomoć u svim našim vanjskim potrebama. ♡

s. Eliza Marija

13. KARMELSKI KRIŽNI PUT

U našem samostanu održao se 29. ožujka 2025. 13. Karmelski križni put *S Karmela na Golgotu*. Kako smo u jubilarnoj godini i godini nade, geslo ovog križnog puta bila je misao naše bl. Majke Marije Terezije od sv. Josipa: „*Uvijek naprijed s ljubavlju i pouzdanjem!*“

Blažena Utemeljiteljica nam je bila i vodič pri osmišljavanju postaja križnog puta. Svaka postaja je imala jednu njezinu misao o pouzdanju te je poslužila onima koji su postaju osmišljavali kao smjerokaz i nadahnuće.

U osmišljavanju postaja sudjelovali su: djeca, roditelji i odgajatelji DV Sv. Male Terezije iz Leskovca, prvopričesnici, mladi Kuće sv. Josipa, zajednica mladih i mama Leskovac, zajednica karmelskih mladih iz Zagreba, Strmca i Leskovca, karmelski bogoslovi, obitelj Jazbinšek, zajednica bl. Ivana Merza iz Jelkovca, Zajednice karmelskih laika, mladi Župe Ivana XXIII. iz Dubrave sa svojim kapelanom vlč. Ivanom Pugarom, karmelski mladi iz Remeta, mladi iz SKACA-a, zajednica mladih iz Rakitja, Karmelski svjetovni red iz Remeta te pripravnice i sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova. Križni put i svetu

misu glazbeno je animirao zbor MI iz Leskovca. Vlč. Dubravko Škrilin Hren i vlč. Mijo Matošević pomogli su oko ispovijedi, a o. Nikola Grizelj, OCD predslavio je svetu misu i predvodio križni put.

Zbog kiše križni put se održao u kapelici sv. Josipa. Sudjelovao je veliki broj sudionika, koji su za uspomenu dobili i spomen sličicu. Program je započeo u 15 sati. Sudionici su mogli u tihoj molitvi moliti pred moćnikom sv. Margarete Marije Alacoque, pisati nakane na koje žele da se slavi sveta misa te pristupiti sakramentu ispovijedi. Križni put je slijedio u 16 sati. Kao i svake godine, očitovale se ljepota i zajedništvo svih sudionika po raznolikosti napisanih postaja. Na svetoj misi dvije su osobe primile karmelski škapular i tako ušle u karmelsku bratovštinu. Nakon križnog puta i svete mise svi sudionici ostali su u druženju i okrepili. Zahvalni što smo mogli i ove godine zajedno moliti, nadamo se da će se nastaviti ova lijepa tradicija karmelskog križnog puta te da ćemo i dalje širiti krug obitelji i prijatelja Karmela Božanskog Srca Isusova. ♥

s. Maja

KAKO JE LESKOVAČKI BREŽULJAK POSTAO NOVI PARAY-LE-MONIAL, MJESTO OČITOVANJA LJUBAVI SRCA ISUSOVA

Možda će se naslov ovoga članka činiti preambicioznim, no za nas sestre koje smo sudjelovale u apostolatu duhovnih vježbi u šutnji za Kristove vjernike laike, imale smo iskustva kako Gospodin (pre) obilno dijeli svoje milosti prisutnim dušama.

U novoj pastoralnoj godini, s obzirom na jubilarnu 350. obljetnicu od ukazanja Srca Isusova u Paray-le-Monial, odlučile smo kao tematiku sljedećih nekoliko ciklusa duhovnih vježbi usredotočiti se na Srce koje nas je toliko ljubilo. Pod zajedničkim nazivom *Gle ovo Srce koje je toliko ljubilo ljude. Uzvratiti ljubav za ljubav*, održali smo do sada tri turnusa duhovnih vježbi. Brojni upiti za sudjelovanje posvjedočili su nam koliko su duše žedne duhovnih sadržaja te koliko čeznu za danima provedenima u Karmelu BSI, u ozračju karmelske šutnje i sabranosti. Kada prijave započnu, obično se traži i pokoje slobodno mjesto više, a mi, sestre, jednostavno molimo: Srce Isusovo, pošalji one za koje znaš da trebaju biti na ovim duhovnim vježbama! Sudionici su osobe raznih dobi i zanimanja, duhovnih profila, što je za nas, sestre, svojevrsan izazov, ali znamo da je Gospodin istinski voditelj duhovnih vježbi. „Dođite k meni svi... učite se

od mene jer sam krotka i ponizna Srca“ (usp. Mt 11, 28–30); Isus je kroz ova tri turnusa duhovnih vježbi oko sebe okupljao studentsku i radničku mladež, liječnike, kućanice, odvjetnike, prosvjetne djelatnike, umirovljenike, bračne parove... Dolaze nam iz raznih krajeva naše domovine, ali i naši sunarodnjaci iz inozemstva. Velika slika Srca Isusova koju stavimo u dvoranu predavanja zaista „magnetizira“ prisutne. Teme koje smo obrađivali su: objava ljubavi Srca Isusova, Srce Isusovo i euharistija, Srce Isusovo i zadovoljština, posveta Srcu Isusovu, Srce Isusovo i poziv Srca Isusova na svetost... Iako su neki od djetinjstva prakticirali ovu pobožnost, bivaju dotaknuti novim spoznajama Božje ljubavi i otkrićem kakve dubine krije ova duhovnost – da je to zapravo cjelokupni način života sa Srcem Isusovim u svakodnevicu. Jedan od posebno dojmljivih trenutaka za sudionike je kada smo imali pobožnost getsemanske ure s prostracijom te molitvama zadovoljštine i zgovora. Don Šuljić uvijek iznova fascinira svojom raspoloživošću za sakrament pomirenja i usredotočenošću na potrebe prisutnih što sami zahvalno potvrđuju.

Ono što mi, sestre, osjećamo je da na poseban način ulazimo u svijet duša.

Koga susrećemo? To su ponajprije Božje duše za koje Srce Isusovo gori i izgara i za kojima je gorila i izgarala i naša draga Majka Utemeljiteljica, a ove dolaze pod naš samostanski krov. Neke od tih duša imaju takav odnos s Bogom da izazivaju divljenje (i svetu zavist). Druge vrste duša su one koje dolaze s velikim trpljenjima i iskušanjima; njima Srce Isusovo pomaže spoznati da to breme pretvore u milost i daruje im novu snagu i smisao stvarnosti... Prema svjedočanstvima sudionika koji nam se i pismeno očituju nakon duhovnih vježbi, možemo reći da su se događala čudesa učvršćenja u milosti, prihvaćanja križa, milost novog zadobivanja vjere i nade, prekida s grijehom, pomirenja s Bogom i ljudima, osmišljanja trpnih situacija, otkrića Božje ljubavi... Među najljepšim svjedočanstvima su ona kada nam sudionici kažu da žele (početi ili nastaviti) prakticirati pobožnost prvih devet petaka ili druge potaknuti na njih (posebno djecu ili unučad); da žele sebe ili cijelu obitelj posvetiti Presvetom Srcu; da u svojoj molitvenom životu žele uvesti pobožnost Getsemanske ure ili Počasne Straže Srcu Isusovu, da će staviti sliku Srca Isusova na štovanje u svoju obitelj ili je pokloniti drugima s tom nakanom i sl.

Sudionike uputimo da se svi međusobno doživljavaju kao duhovna obitelj te da mole otvoreno srce i blagoslov jedni drugima. Zato je za njih novo iskustvo kako su jedni drugima postali bliski po Duhu i molitvenom ozračju, iako su duhovne vježbe bez komunikacije. Su-

dionici također rado iskoriste priliku da kod nas nabave našu karmelsku literaturu te nam je drago da se i na taj način širi naša duhovnost, upoznavanje s našom Družbom i našim svecima.

I dok duše obasjane milošću Srca Isusova s osmjehom i zahvalom te očekivanjem u neki novi turnus duhovnih vježbi odlaze u svoje svakodnevice, i njima i nama ostaje pred očima lik Srca Isusova i njegove riječi: *Gle, ovo Srce koje je toliko ljubilo ljude, a prima samo prezir i nezahvalnost. Daj me bar ti ljubi!*

I za kraj evo svjedočanstva jednog od sudionika:

Od srca Vam hvala na predivnom vikendu koji je mome srcu donio mnogo ploda. To što radite je blagoslovljeno od Gospodina i samo tako nastavite. Organizirajte nam još puno takvih obnova na slavu Gospodinu i našim dragim svecima. Ja ću se uz Božju pomoć na svaku obnovu odazvati. Također želim dovesti i svoju dragu suprugu koja ne može dočekati da doživi ono što smo ja i svi nazočni doživjeli. Hvala Gospodinu što me je poslao našim dragim sestrama i što sam bio dio Karmela bar nakratko. Molim Vas, stavite u molitve mene i moju obitelj, a mi ćemo također moliti za Karmel i za Vas, naše drage sestre. Bog Vas blagoslovio i podario nam mnogo tako divnih sestara. (Alen K.)

s. Marina od Presvetog Trojstva

OD SIJANJA DO ŽETVE

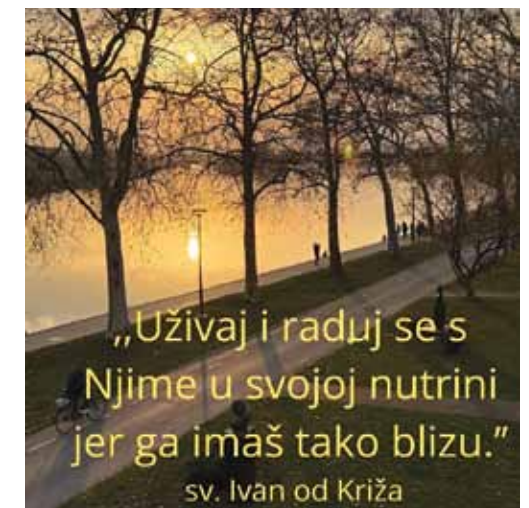
Nova zvanja i redovnički pomladak su jedna od najvećih radosti za svaku redovničku zajednicu. To je sigurno i jedna od najvažnijih nakana sklopljenih ruku i žrtvica svake naše sestre. U ovo dekristijanizirano vrijeme, čini se da su danas više nego ikad potrebne zaručnice njegovog Srca i revniteljice za spas duša.

Da bismo svojim zalaganjima pomogli u Božjem djelu pozivanja duša da mu se posvete, i proteklih mjeseci nove pastoralne godine smo nastavili s projektom Vikend u Karmelu BSI za razlučivanje poziva. Susreti su organizirani tako da jedna sestra ima temeljne kateheze za razlučivanje poziva za one koji dolaze prvi put. Druga sestra pak ima program prikladne duhovne pratnje s osobama za koje se nakon prvog vikenda čini da postoje naznake koje govore u prilog duhovnog zvanja. Odaživi su bili jako dobri, a zainteresirane djevojke / mlade žene su dolazile iz raznih dijelova Hrvatske, također i iz BiH. Fascinira zapravo koliko osoba razmišlja o duhovnom zvanju, ali toliko vape za usmjerenjem, odgovorima i pratnjom. Iako, naravno, svaka od njih ipak neće imati redovnički poziv, s naše strane potrebna je otvorenost, suradnja i podrška kako bi mogle doći do jasnoće što je Božja volja za njihov život. Sretne smo da smo u ime Družbe mnogima mogle pripomoći na tom putu razlučivanja i da su sudionice veoma zadovoljne onim što su čule i doživjele. Iskustva proteklih godina očituju nam da su Vikendi u Karmelu BSI u većini slučajeva način na

koji djevojke saznaju za nas, i način na koji Gospodin zasije sjeme poziva upravo za našu Družbu. Od trenutka kada se pojavljuju znakovi duhovnog poziva pa do njegove jasnoće treba proći dostatno vremena. Sa strane pozvanih osoba potrebna je odvažnost i jakost pa i nadalje pratimo sve te duše svojim molitvama. Hvala Gospodinu na onima koje su se već odazvale, na svakoj našoj redovničkoj pripravnici.

U srcu su mi ostale upisane riječi koje je, govoreći o krizi redovničkih zvanja, jednom prilikom izrekao blagopokojni nadbiskup Ivan Prenda – da dragi Bog šalje zvanja tamo gdje zna da će se Njegov poziv moći i ostvariti, rascvjetati. Udijelio Gospodin milost našim samostanima da osobe s duhovnim pozivom koje dolaze na naša vrata, vide što ostvareniji ideal naše M. M. Terezije od sv. Josipa, kako bi Karmel BSI i u ovo vrijeme mogao cvjetati i biti pravi Božji vrt.

s. M. Antonela od Boga Oca Stvoritelja

„Uživaj i raduj se s
Njime u svojoj nutrini
jer ga imaš tako blizu.“
sv. Ivan od Križa

SVJEDOČANSTVO

U ovome kratkom osvrtu na *Vikend u Karmelu* htjela bih podijeliti s vama iskustva od kojih većinu nije moguće prenijeti riječima na papir, ali iz velike i duboke zahvalnosti Gospodinu, našoj prvoj ljubavi, i sestrama Karmelićankama BSI, Njegovim zaručnicama, koje su se zadivljujuće nesebično davale u osjetnoj ljubavi – ostavljam ovo svjedočanstvo.

S obzirom da posljednjih nekoliko godina razmatram pitanje životnoga poziva, odlučila sam doći. Nisam imala nikakva očekivanja. Nastojala sam se prepustiti Gospodinu da me iznenadi. Tako je i bilo! Vikend je bio prožet radošću, smijehom, sestrinskom ljubavlju, podukama, svjedočanstvima, duhovnim razgovorima, dijeljenjem iskustava... Svi su bili spremni davati se jedni za druge. Bio je to fascinantna prizor koji nije prestajao. Baš kako bi slika kršćanstva trebala izgledati – davanje u ljubavi koje rađa radošću! Kateheze su bile izrazito korisne, osobito o pojmu redovničkog poziva, te o preprekama, zaprekama i vjerodostojnim znakovima takva poziva, koje isto tako upućuju dušu u smjeru koji je Bog naumio za nju, a koji i ona sama želi (brak ili posvećeni život). Ipak, još nešto plodonosnije i divnije zbilo se u tome vikendu. Na usta sestara, osobito tijekom kateheza, doživjela sam da Bog direktno progovara mojoj duši, donoseći na površinu ono što je bilo duboko pohranjeno u mom srcu. Tako su se moje želje istančale. Postale su mi vidljive. Vidjela sam ih u radosti svojih očiju, u licu koje se smije. Shvatila sam što želim, kojim mi je putem ići. Sveto pismo kaže da ćemo po plodovima prepoznati i raspoznavati duhove, a ovaj vikend je urodio mnogim plodovima po kojima sam mogla jasno razaznati Božji naum za svoj život koji se očituje u iskonskoj želji moga srca, čežnji koja jedva čeka biti ispunjena. A do tada – neutaživa. Već sama pomisao na nju, izaziva radost.

I zato veliko hvala dragome Bogu na obilju milosti kojima nas je obasuo, kako svaku djevojku osobno, tako i u zajedništvu i sestrinskoj ljubavi koju smo dijelile; sestrama karmelićankama BSI koje su nam dale svoje srce na pladnju, poučavajući nas, svjedočeći nam, ljubeći nas i svim dragim sestrama u Kristu koje su ljepotom svojih duša obogatile moj život! Hvala vam! (D. M.)

Poredje

ABRAHAMOV POSJET

Početak ove godine, 11. 1. 2025., proslavili smo 50. rođendan naše s. Ive Marije. Draga sestro, neka ti je blagoslovljen hod, rad i predanje Gospodinu, želimo ti još mnogo ljeta! ❤️

OBITELJSKI DAN

Čuli smo lijepe vijesti o obiteljskom danu u Hrv. Leskovcu. Zašto i mi ne bismo nešto slično organizirali? Četiri mlade aktivne obitelji u župi u Prišlinu došle su na ideju i rado se odazvale sudjelovanju u organizaciji, što se tiče plakata, pozivanja, ručka, prostora, čišćenja, molitvenog programa, igara, nagrada. I naše s. M. Nevenka i s. Ana Marija uskočile su u pomoć, u vođenju dječje radionice, kao i naša susjeda Mirjana, odgojiteljica. S mladima sam dogovorila i njihov način volontiranja, najviše u radu s djecom i obiteljskim igrama. Predavača smo imali osiguranog, našu s. M.

Antonelu, i obiteljski dan se održao 13. travnja 2025. u župi u Prišlinu. Odazvalo se 17 obitelji koje su aktivno sudjele u cijelom programu od 11.00 do 17.00 sati. Predavanje za roditelje bilo je o slici Oca nebeskog i obitelji Martin, a djeca su si posvijestila radosne trenutke svoje obitelji te izradila poklon za svoje roditelje. Najljepši je, međutim, dio susreta bio završna meditativna molitva sa svetopisamskim citatima, živom muzikom i pjesmama. Nakon cijelog dana čak su i djeca bila mirna, i svi su se uključili u molitvu. Ljudi su doživjeli slušanje Boga i razgovor s njim. Na kraju

su izrazili svoju radost i zahvalnost za sve sadržaje i zajedništvo te želju da se sličan susret ponovi.

Ujedno, oratorij u župi u Prišlinu održao se od 13. do 15. lipnja 2025., za djecu od 2. do 6. razreda. Tema je bila: Sveti Petar – Isusov prijatelj, a sudjelovalo je 15-ero djece i 8-ero pomoćnika (raspoređenih po danima). Jedan animator obukao se u sv. Petra i odgovarao na pitanja druge animatorice u ulozi novinarkе, te pokazivao slajdova iz svojega života. Kvizom smo provjerili znanje o našem župnom zaštitniku, a zatim u radionicama crtali epizode iz njegova života i pripremili izložbu za njegov blagdan. Svatko si je mogao napraviti i pijetlića-napuhanca.

Ne treba ni spominjati da je bilo puno igre i natjecanja, na kojima se skupljalo bodove, očekivalo konačne pobjednike, i, na kraju svega, nagrade.

Osim djece i roditelja, zahvalni su bili i svi župljani videći da se nešto lijepo događa i kod nas. Još mi je ostalo ispuniti obećanje manjoj djeci da će posebni oratorij biti i za njih. Pratimo ih molitvom da radost susreta s Gospodinom i prijateljima donese plod ustrajnosti. ❤️

s. Mirjam

Punat

ŠTO ISUS MENI ZNAČI?

U subotu 8. 2. 2025. u Krku je održana duhovna obnova za ovogodišnje krizmanike u župi u Punatu pod nazivom *Što Isus meni znači?* Sudjelovalo je 26-ero krizmanika, a duhovnu obnovu suorganizirali i vodili don Luka Paljević, župnik, katehistica Narcisa Modrušan, s. M. Margarita i ja – s. Marija Dijana.

Nakon uvodne molitve i pjesme započeli smo sa jednim kreativnim zadatkom a to je bilo crtanje Isusova Lica. Bilo je tu i manje i više uspješnih likovnih radova, ali ono što im je svima bilo zajedničko jest to da su svi različiti, a takva je i naša slika Boga u životu. I s tom činjenicom je don Luka započeo svoj nagovor u kojem je zapravo želio potaknuti krizmanike da ne ostanu na formalnim činjenicama i informacijama, nego da se odazovu Isusovu pozivu u prijateljski odnos s Njim.

Usljedio je kratki rad u skupini u kojem smo uvidjeli osobine Isusa Prijatelja i kroz osobno smo dijeljenje mogli vidjeti kako mi živimo prijateljstvo s Isusom – što nam je važno, što je problem... itd.

Dopodnevni dio duhovne obnove završili smo klanjanjem Presvetom oltarskom sakramentu u crkvi Gospe od Zdravlja. Pred kraj klanjanja svaki se krizmanik došao pokloniti pred Presvetim i u pismu, koje su krizmanici pisali

Isusu, predao/la sve molitve, potrebe, probleme i zahvale.

Poslijepodne je prošlo u rekreativnom tonu – ručak, stanka uz pjesmu i loptu, napolitanke, sok, druženje i za kraj zajedničke igre.

Bilo je lijepo vidjeti krizmanike koji su stvarno htjeli i doći, sudjelovati i čuti njihova razmišljanja. Preporučamo u molitve te divne mlade duše kako bi ispunjeni Duhom Svetim i dalje koračali u vjeri kroz život. ❤️

s. Marija Dijana

O, BOŽE, ZAR SI POZVAO MENE

Svake godine Crkva na osobit način na blagdan Svijećnice stavlja u središte dar posvećenog života, poziva i osoba te moli za duhovna zvanja. Naravno, tako je i ove godine, stoga smo mi, sestre i župnik, ovdje u Puntu promišljali kako obilježiti taj dan, kako osobito djeci i mladima približiti ljepotu i dubinu dara duhovnog poziva.

Gospodin je brzo otvorio puteve i poslao nam našu dragu s. M. Margaritu koja je nekoliko dana uoči Svijećnice započela svoj praktikum u našoj zajednici.

S obzirom da je 2. veljače bio u nedjelju, župnik je predložio da se za vrijeme propovijedi na župnoj misi napravi jedan mali intervju sa s. M. Margaritom koji bi ljudima kroz osobno svjedočanstvo puta približio kako Gospodin djeluje i poziva. Duh Sveti je nadahnuo, poglavari blagosloville, a s. M. Margarita je velikodušno prihvatila.

Sestra je kroz pitanja govorila kako je odrastala, kako je započela promišljati o pozivu, navela je i primjer svojega brata koji je u isto vrijeme promišljao i otišao karmelićanima, govorila je o razlučivanju poziva – komu se javila i kako je tekao taj put do ulaska u samostan. Na kraju je zaključila s činjenicom da je poziv veliki dar za čovjeka osobno, za obitelj i za župnu zajednicu te je istaknula kako je od velike važnosti da obitelji i župne zajednice budu otvoreni i pozitivno usmjereni prema djeci i mladima koji razmišljaju o duhovnom pozivu.

Svjedočanstvu na nedjeljnoj sv. misi prethodio je susret mladih otoka Krka koji je bio u petak. I tu je naša sestra novakinja govorila o svome putu kroz djetinjstvo, mladost, obiteljski život, prijateljstva, studij te osobna traženja i doživljaje koji su utjecali na njezine korake i odluke.

Za vrijeme svojega boravka s. M. Margarita je sudjelovala u svim župnim aktivnostima – katehezama svih dobi, probama zbora djece i mladih, nakon mise je dijelila bombone... približila se djeci i posvjedočila im Božju ljubav i brigu kroz svoju prisutnost i riječi.

Vjerujemo kako je Gospodin posijao svoje sjeme kroz sve ove susrete, a kako i kada će ono donijeti ploda, to je između duša i samog Gospodina. Sve je u Njegovoj Ruci, u Njegovu Srcu. ♡

s. Marija Dijana

OBITELJSKO HODOČAŠĆE U MEĐUGORJE

S obzirom da se nalazimo u posebnoj i milosnoj godini Jubileja za cijelu Crkvu, velika želja župnika i nas sestara je približiti i produbiti tu stvarnost s vjernicima na svim razinama.

Najvažniji cilj i svrha svega je produbiti svoj odnos s Bogom. Stoga smo već dulje vrijeme govorili kako bismo voljeli organizirati jedno obiteljsko hodočašće. Nakon kratkog razmišljanja i usklađivanja, župnik i ja pronašli smo datum – od 21. do 23. 3. 2025. 45 minuta od objave autobus je bio pun s pretežno mladim obiteljima. Pripremali smo se duhovno promišljajući o tome na čemu zahvaliti Gospodinu, koje su moje nakane i gdje sam potreban popravka i obraćenja, a djeca su imala poseban zadatak – izmoliti lijepo vrijeme te da se nitko ne razboli prije puta.

U petak 21. ožujka krenuli smo u 7 ujutro prema Međugorju i put je protekao u najboljem redu. Po dolasku smo

se smjestili u pansionu *Cross* kod dragih prijatelja Ilije i Marine Šego i krenuli pješice prema Podbrdu. Jednu deseticu su molili očevi, jednu djeca, jednu majke. Molili smo se za duhovna zvanja u Punatu i na kraju po brojnim nakanama koje su nam bile na srcu. Na kraju smo u tišini proveli vrijeme kod Gospina kipa te krenuli na ispovijed i sv. misu u crkvu.

Subota je bila vrlo intenzivna. Ujutro smo krenuli na Križevac i molili smo križni put. Zanimljiva je bila činjenica kako smo na Križevac odlučili ići baš svi to jutro – i oni koji su imali teških zdravstvenih problema, i naša najstarija hodočasnica koja je rekla da sigurno neće ići, i roditelji s jednom djevojčicom koji su rekli da su uvjereni da to ona neće moći. Djeca su odredila ritam – u kojem smo pretjecali skupine po Križevcu, ali svi su jedni drugima međusobno pomagali i uronili u molitvu. Cijelim putem i na Podbrdo i na Križevac bili smo u tišini. Ni mali ni veliki nisu razgovarali, svatko je bio sabran i vrlo pažljiv na svaku riječ u molitvi križnog puta i na ono što se zbiva u njegovu srcu.

Nakon križnoga puta uputili smo se do bračnog para Nancy i Patricka koji su nam posvjedočili svoj život – i svoja lutanja, ali i svoje obraćenje i život s Gospodinom.

Usljedio je ručak te odlazak u Majčino selo i Cenacolo gdje smo poslušali

svjedočanstva dva mladića koji su bivši ovisnici.

Dan smo zaključili sv. misom u crkvi i klanjanjem Presvetom oltarskom sakramentu.

U nedjelju smo vrlo rano doručkovali, sudjelovali na sv. misi te smo odmah krenuli prema Šibeniku gdje nas je čekala s. Mandica Starčević, ravnateljica Katoličke škole koja nas je ugostila s ručkom. Na veliku radost djece ispred blagovaonice je bilo veliko igralište gdje

su se, dok su odrasli pili kavu, djeca igrala pa im je nastavak puta bio puno lakši.

Povratak kući je prošao u svjedočanstvima svih onih lijepih i dubokih trenutaka koje smo osjetili i doživjeli. Predivno je bilo slušati djecu koji su radosno i iskreno svjedočili, a to je onda potaknulo i roditelje da uz koju suzu podijele i svoja iskustva.

Uz sve milosti jako dragocjeno je i zajedništvo svih nas koje se još više produžilo i koje se nastavlja u našem Punatu.

s. Marija Dijana

OBITELJSKA DUHOVNA OBNOVA ŽUPE PUNAT

S obzirom na sve negativniji govor o obitelji u kontekstu brojnih rastava, problematičnih odnosa, otuđenja... te životni ritam koji vrlo često otuđuje umjesto da povezuje, mi smo u župi u Puntu zadnjih nekoliko godina kroz pastoralno djelovanje, odlučili staviti poseban naglasak upravo na obitelj.

Jedna od važnih događaja je upravo i obiteljska duhovna obnova koja je

ove godine održana 5. travnja 2025. u Krku. Sudjelovale su sve obitelji ovogodišnjih prvopričesnika i krizmanika, kao i sve obitelji iz župe koje su to htjele.

Kako se svake godine duhovna obnova održava izvan Punata, ove godine zahvaljujemo na srdačnom gostoprimstvu župnika krčkog vlč. Vedrana koji nam je sve omogućio kako bismo mogli izvesti program onako kako smo i zamislili.

Ovogodišnja obiteljska duhovna obnova je održana u Krku upravo zbog činjenice što smo u godini Jubileja i što je i naša katedrala mjesto potpunog oprost. Stoga smo i ovom prilikom zajedno s našim obiteljima i mi iz Punata htjeli proći kroz vrata krčke katedrale kao „hodočasnici nade“ i htjeli smo više i dublje progovoriti o toj stvarnosti potpunog oprost.

Susret smo započeli zajedničkom molitvom u crkvi Majke Božje od zdravlja u 14 h nakon čega je uslijedio rad po skupinama – roditelji posebno, krizmanici i viši razredi posebno, a prvopričesnici i niži razredi posebno.

Ovogodišnja tema za roditelje je bila „Izazovi suvremenog roditeljstva“, a za tu priliku smo pozvali dva gosta – Dianu Tikvić i Branimira Gubića. Oboje roditelji, teolozi, dugogodišnji medijski djelatnici u katoličkim medijima (HKR, *Laudato TV*), ali i šire, a Diana je uz to i vjeroučiteljica u osnovnoj školi u Zagrebu, a Branimir djelatnik tiskovnog ureda Varaždinske biskupije. Njih su dvoje kroz vlastito svjedočanstvo vjere,

vlastitih situacija u braku i odgoju djece te kroz profesionalni rad kao medijski djelatnici progovorili o konkretnim situacijama s kojima se susreće svaka obitelj.

Nakon zajedničke stanke i kušanja odličnih delicija naših mama, uputili smo se prema krčkoj katedrali. Na početku molitvenog dijela župnik don Luka Paljević progovorio je o godini jubileja i samom geslu *Hodočasnici nade* te potpunom oprost, a nakon tog smo izmolili križni put.

Nakon molitvenog dijela uslijedio je rekreativni dio programa a to su obiteljske igre. Podijeljeni u pet skupina, obitelji su zajednički prolazile pet mjesta s igrama koje su se odvijale ispred katedrale na Kamplinu.

Vrijeme je proletjelo u radosti i zajedništvu s puno puno smijeha, a kad je program završio, nikome se nije žurilo kući. Mnogi su ispunjena i zahvalna srca pitali kad će opet biti duhovna obnova, mnogi su zahvalili što je i ova duhovna obnova ukazala na ono najvažnije a to je vrijeme za Boga i svoju obitelj.

s. Marija Dijana, Karmel BSI

NADA JE UVIJEK MLADA

Od 9. do 11. svibnja 2025. u Punatu se održao 4. oratorij sa 150 sudionika za svu djecu osnovnoškolskog uzrasta pod geslom Nada je uvijek mlada.

Osobita mi je radost što osim djeci u Punatu, svake godine, oratorij otvara svoja vrata djeci i animatorima i iz dru-

gih župa pa je tako bilo animatora, volontera i djece iz Krka, Kornića, Vrha, Poljica, ali i iz Zagreba.

Program smo započeli u petak 9. svibnja 2025. u 15 h s molitvom, plesom oratorija te skečom koji su izveli roditelji volonteri. Nakon skeča uslijedio je rad u skupini koji je prvog dana bio na temu nade. Nadahnuti izvedbom skeča koji je govorio o sjemenu, djeca su promišljala što oni u svom životu žele posijati i što se nadaju da će iz toga izrasti u njihovim životima. Svoje čežnje i nadanja napisali smo na male kartice koje smo prinijeli na oltar na nedjeljnoj sv. misi. A ujedno smo izvlačili anđele i svi smo jedni za druge molili i pisali lijepe poruke na sms zidu.

Poslije rada u skupini uslijedila je velika igra koja se ove godine zvala Sajam igara. Nakon toga djeca su se podijelila u 8 kreativnih radionica – sportska, dramska, kreativna, ekološka, frizerska, kuharska, medijska i plesna. Prvi dan oratorija završili smo sa zahvalom Isusu u deseticom krunice.

Tema drugog dana bilo je oproštenje. Župnik don Luka Paljević i ja (s. Marija Dijana) održali smo kratku katehezu na temu potpunog oprosta i godine jubileja, a zatim je uslijedio rad u skupini gdje su djeca promišljala zašto žele opraštati.

Poslije rada u skupini uslijedila je velika igra, a onda radionice, feedback na oratorij i sv. misa.

U nedjelju smo se svi okupili u 10.30 na sv. misi u župnoj crkvi gdje smo svečanom sv. misom zahvalili za ovogodišnji oratorij, a nakon sv. mise uslijedio je program sa skečevima i plesovima koje su uvježbala djeca na radionicama i čašćenje sa slatkim i slanim delicijama naših majki.

Oduševljeni ovogodišnjim oratorijem i iznad svega svim onim milostima i radošću koju je Gospodin darovao našoj djeci i mladima preko ovoga zajedništva, odsrca zahvaljujem Bogu na svemu, a osobito na podršci i molitvi sestara kako u Punatu, tako i šire. ♡

s. Marija Dijana Mlinarić

Slavonski Brod

PROSLAVA 14. OBLJETNICE OSNUTKA

Zajednica karmelskih laika BSI – Slavonski Brod, 25. 1. 2025. godine, o blagdanu Obraćanja sv. Pavla apostola, proslavila je 14. obljetnicu osnutka i djelovanja.

Proslavu smo započeli slavljem svete mise koju je predslavio duhovnik naše zajednice, o. Zlatko od sv. Josipa, OCD. Nakon mise uslijedilo je primanje novih članica. U našu zajednicu primili smo Snježanu Prlić i Ljubicu Đaković Čurić. Zahvaljujemo Gospodinu što je naša zajednica bogatija za dvije duše.

Našu proslavu svojim je dolaskom uveličala provincijalna poglavarica, s. M. Matija od Bezgrešnog Srca Marijina koja nam se obratila prigodnim riječima. Radosni smo što smo naših 14. godina zajedničkog hoda u Kristu, pod zaštitom plašta naše Majke i kraljice Karmela, Gospe Karmelske, našeg zajedničkog

hoda u karmelskoj obitelji mogli proslaviti s našim sestrama i sa članicama ZKL-a BSI iz Hrvatskog Leskovca.

Voditeljica zajednice je slikom i riječju prisutnima predstavila rad ZKL-a BSI u protekloj godini zahvaljujući Gospodinu na svim milostima koje smo primili i uz misao bl. Marije Terezije od sv. Josipa: „Uvijek njegujte u sebi veliku čežnju za Bogom!”.

Uslijedilo je druženje uz slastice koje su pripremili članovi naše zajednice.

Sa svetim Pavlom zahvaljujemo Gospodinu riječima:

„Onomu pak koji snagom u nama djelatnom može učiniti mnogo izobilnije nego li mi moliti ili zamisliti – Njemu slava u Crkvi i u Kristu Isusu za sva pokoljenja vijeka vjekovječnoga! Amen.“ (Ef 3, 20–21) ♡

Ivana Bastijanić

DUHOVNA OBNOVA U SVETIŠTU BOŽJEG MILOSRDA

Na blagdan Bezgrešnog Srca Marijina, 28. 6. 2025., naša se zajednica zaputala u svetište Božjeg milosrđa na Ovčaru kod Đakova na duhovnu obnovu koju je predvodio duhovnik naše zajednice, o. Zlatko Žuvela OCD. U svetištu smještenom u prekrasnu prirodu srdačno nas je dočekaio upravitelj svetišta Božjeg milosrđa, vlč. Miro Tomas.

Duhovnu obnovu smo započeli razmatranjem o posveti Presvetom Srcu Isusovu koje je za nas pripremio o. Zlatko Žuvela. Uslijedilo je vrijeme za osobnu molitvu u tišini te za pristupanje sakramentu sv. ispovijedi. Vrhunac naše duhovne obnove bilo je slavlje svete mise u kapelici svetišta koju je predslavio o. Zlatko Žuvela u koncelebraciji sa vlč. Mirom Tomas.

Okrijepljeni hranom i ugodnim druženjem nastavili smo zahvaljivati Gospo-

dinu na klanjanju pred Presvetim oltarskim sakramentom. Nakon molitve krunice Božjem milosrđu zaputali smo se u Karmel sv. Josipa u Breznici Đakovačkoj gdje smo se sestrama karmelićankama pridružili u molitvi Večernje molitve.

Imali smo priliku razgovarati sa sestrama te im se preporučiti u njihove molitve.

Punih srca i sa radosnom zahvalnošću na našim licima zaputali smo se kući. Zahvaljujemo našem Gospodinu na duhovnoj obnovi koja je suhu, žednu i bezvodnu zemlju naših duša natopila ljubavlju Božanskog Srca Isusova. Posvetu Presvetom Srcu Isusovu ćemo njegovati, kako nas je potaknuo naš duhovnik, kako bismo u vječnosti mogli po velikom Božjem milosrđu dospjeti u našu nebesku domovinu. ♥

Ivana Bastijanić

Split

KORIZMENI HOD SA ŽUPLJANIMA

Svaka korizma donosi nove poticaje, kako za našu zajednicu, tako i za hod s našim župljanima. Svi smo se ponekad susreli s onom činjenicom kako je lakše otvoriti neka vrata svome bližnjemu, nego otvoriti vrata srca i nekoga saslušati. Ponekad nam to opterećenost određenih stvari onemogućuje; nekada je to jer lutamo mislima i jer smo se naslušali dosta toga; a nekada je jednostavno jer nemamo možda volje i raspoloženja za to... sve u svemu, uvjeren sam da svatko od nas može naći po koji razlog koji može u svojoj nutrini izreći... Međutim, ovdje nije riječ o razlozima koji nam nešto onemogućuju, nego, naprotiv, ovdje je riječ o jednom iskustvu i hodu u zajedničkom molitvenom okruženju.

U mnogim razgovorima i susretima s našim župljanima, sestre su imale priliku otvoriti uho i srce za neke probleme kojima su naši bližnji izloženi i opterećeni: mnogi članovi obitelji koji su oboljeli, rastave, razni problemi u obiteljima, nedostatak Božjeg duha, problematična djeca (neka po zatvorima)... sve su to samo neki od križeva koje naši župljani nose, a još je mnoštvo onih neizrečenih. U susretima s tim dragim ljudima i slušanju njihovih problema, odlučile smo se na zajednički hod kroz ovu korizmu. Osim što smo u našoj zajednici korizmu oblikovali po tjednim nadahnućima, tako smo išle i ususret bližnjima, te svaki dan u korizmenom vremenu molile sa

župljanima krunicu Božjeg Milosrđa u našoj župnoj crkvi sv. Leopolda Bogdana Mandića. Odaziv je bio iznenađujući. U prosjeku je bilo 30-ak osoba, a u određenim danima su nam se priključili i naši prvopričesnici. Bilo je dirljivo vidjeti kako bake dovode svoje unuke, majke svoje kćeri, te kako se molitva prenosi s naraštaja na naraštaj... Moglo bi se reći da su sestre bile kao stupovi te molitve te su svaki dan, uz izrečenu nakanu, predmolile krunicu. Jednom sam bila više otraga sjedila te sam tako moglo vidjeti i neka lica naših molitelja. Na svakom od tih lica mogao se vidjeti bolan vapaj zbog kojeg je osoba došla... udubljenost u molitvu i onaj izvanjski stav pred Bogom koji vam govori da je vjera živa i da je nada postojana... stav tih osoba me potaknuo da se zapitam gdje sam ja sa svojom vjerom i kako putujem s nadom? Zanimljivo je kada mislimo da smo nešto dali, da se ipak nađemo u situaciji gdje uvidimo da smo samo primili...

Po završetku našega korizmenog hoda shvatile smo kako je ovaj poticaj bio mnogima ohrabrenje, nada, utjeha, susret, zajedništvo, pa i predah za njihovu svakodnevicu. Neka nam svima naš dragi Spasitelj dadne milost da budemo otvoreni poticajima Duha Svetoga te iz toga i djelujemo. ♡

S. M. Katarina Terezija

ZKL – SINJ 30. OŽUJKA 2025.

U ovoj korizmi članovi ZKL- a donijeli su odluku da se ide na hodočašće u viteški grad Sinj zajedno s drugim župljanima, kao i našim sestrama s. Monikom, s. Petrom i s. Katarinom Terezijom. Krenuli smo u nedjeljno rano poslijepodne. U autobusu smo molili kronicu i pjevali prigodne pjesme. Došavši u Sinj krenuli smo se uspinjati na Gospin Grad gdje smo imali pobožnost križnog puta nama svima drage sv. Male Terezije. Odredili smo 14 čitača i polako čitajući i razmatrajući prešli svih 14 postaja.

Popevši se na sam Gospin Grad odakle se pruža veličanstven pogled preko Sinjskoga polja sve do Trilja i sinjskih prigradskih naselja, podno Gospina kipa slikala se naša hodočasnička družina i dogovorila stanku za osvježenje. Sveta misa bila je u 18.00 sati s mogućnošću

svete ispovijedi. Naime, crkva posvećena Uznesenju Blažene Djevice Marije ujedno je i jubilejsko mjesto jer se može dobiti potpuni oprost. U prelijepom atriju crkve s hodočasnici toga dana fra Antonio Mravak, župnik Župe Gospe Sinjske, održao nam je kratko predavanje o čudotvornoj slici nama svima predrage Majke Božje. Zahvaljujući fratrima iz Bosne i Hercegovine ta se slika sačuvala do današnjih dana. Koliko krvi su prolili da bi je sačuvali, bili su mučeni i ubijani. Nakon svete mise krenuli smo prema našoj Sirobuji prebirući u srcu kao Marija sve milosti koje smo tog dana zadobili.

S pjesmom smo započeli, a tako je i završio naš hodočasnički put. Hvala dragom Bogu što nas je čuvao na našem putu i prelijepom vremenu koje nam je dao. ♡

Jelica Omrčen, ZKL, Split

Zagreb

HODOČAŠĆE U ITALIJU

Od 10. do 15. 6. 2025. godine, s. M. Andreja, s. Katarina Terezija i s. Maja imale su milost hodočastiti u svetišta Italije s našim karmelskim laicima. Kao duhovna pratnja, s nama je hodočastio o. Danijel Čolo, OCD, a samo hodočašće organizirale su naše sestre u suradnji s agencijom Smisao života. U ime agencije vodič nam je bila s. Beata Prkačin, uršulinka.

Hodočašće smo započeli svetom misom 10. lipnja u 20 sati u kapelici sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu. U autobusu smo napisali na papiriće imena svih hodočasnika te je svatko izvukao papirić s imenom jedne osobe. Za vrijeme hodočašća u molitvi smo nosili osobu koju smo izvukli na papiriću. Dogovoreno je bilo da će to biti u tajnosti, a da ćemo tek na kraju hodočašća otkriti tko se za koga molio.

Prvo naše odredište bilo je Asiz. U crkvi Marije Anđeoske, u Porcijunkuli, izmolili smo molitvu za potpuni oprost te smo nastavili s obilaskom samostana i crkve gdje se čuvaju relikvije sv. Franje Asiškog i sv. Klare. U crkvi Marije Maggiore u Asizu nalazi se neraspadnuto tijelo bl. Carla Acutisa.

U poslijepodnevnom satima stigli smo u Casciu, grad u kojem se u bazilici nalazi neraspadnuto tijelo sv. Rite, „svetice nemogućega“. Naši karmelski laici zaista su s velikim oduševljenjem pratili

sve duhovne poticaje te su se dugo zadržavali u molitvi i klanjanju na svakom mjestu gdje smo bili.

Poseban blagoslov za sve nas bio je posjet „Vječnom gradu“, Rimu, i prolazak kroz sveta vrata bazilike sv. Petra. Unatoč vrućini i velikoj gužvi hodočasnika iz cijeloga svijeta, ništa nije moglo nadmašiti radost kad smo prošli kroz sveta vrata i milost što u Jubilejskoj godini možemo biti ovdje. Osjeća se jedinstvo cijele Crkve gledajući hodočasnike mnogih zemalja kako s vjerom i pobožnošću prolaze kroz sveta vrata i mole za oprost. Također smo i ovdje proveli milosne trenutke molitve pred Isusom u Presvetom oltarskom sakramentu i sa svijeću da smo u društvu svetaca jer se u kriпти ispod nas nalaze grobovi sv. Petra i tolikih svetih papa, kao što su papa Ivan Pavao II. i sv. Ivan XXIII.

Treći dan hodočašća posjetili smo Monte Cassino, samostan benediktinaca, gdje se nalaze grobovi sv. Benedikta i sv. Skolastike. Sa zahvalnošću smo se sjetili i hrvatske povijesti te koliko su benediktinci bili zaslužni za procvat vjere i kulture u Hrvatskoj. Sa žarom smo na grobu sv. Benedikta otpjevali *Do nebesa nek' se ori*, zahvaljujući za predivnu domovinu koju imamo.

Veliko iznenađenje bio nam je posjet samostanu Monte Vergine, koji je osnovao Vilim opat, u kojoj se čuva

velika ikona Majke Božje prenesena iz Carigrada. Naši karmelski laici jako su se povezali za vrijeme hodočašća pa su uočili iznenadne poteškoće u kojima su se neki našli i na domišljat ih način riješili. Osjetilo se jedno divno zajedništvo i sklad.

U Pietrelcini smo se pomolili u crkvi u kojoj je kršten sv. Padre Pio (Francesco Forgione), posjetili muzej u kojem se čuvaju neke njegove stvari kojima se koristio kao dječak i mladić te smo posjetili njegovu rodnu kuću.

San Giovanni Rotondo bilo je posebno mjesto blagoslova i milosti jer smo mogli doći pred neraspadnuto tijelo sv. Padre Pija i pomoliti se. Crkva koja u svojoj kripti sadrži mozaike iz života sv. Franje i sv. Padre Pija te grob sv. Pija, omogućila nam je tihe trenutke molitve dragom svecu i molbe za njegov zagovor u našim životnim poteškoćama.

Nedaleko od San Giovanni Rotonda nalazi se Monte Gargano, crkva u čijoj se kripti nalazi špilja u kojoj se, prema predaji, ukazao arkandeo Mihael. To je mjesto pobožnosti, mnogih obraćenja i ozdravljenja. Mjesto smo posjetili za vrijeme euharistijskog klanjanja te smo primili blagoslov s Presvetim. Prema predaji, sv. Mihael je rekao kako će ispuniti sve što će se na tom mjestu moliti. Jedna od molitava je bila da svaka sestra karmelićanka Božanskog Srca Isusova postane sveta te bude radost Isusova Srca.

Posljednji dan našeg hodočašća, posjetili smo Lanciano, mjesto gdje se dogodilo prvo euharistijsko čudo u povijesti.

Naše zadnje hodočasničko odredište bilo je Loreto, gdje se nalazi nazaretska kućica, koja je prema legendi jedno vrijeme bila na Trsatu pa su je anđeli prenijeli u Loreto. U Loretu se zaista osjeti duh klanjanja, tišine i molitve, a nazaretska kućica nam je bila poticaj promišljati o Isusovu djetinjstvu te životu Svete obitelji te se posebno moliti za naše obitelji da rastu u vjeri i ljubavi po uzoru na Isusa, Mariju i Josipa.

Na povratku u Hrvatsku, otkrili smo jedni drugima tko se za koga molio za vrijeme hodočašća.

To su bili dirljivi trenuci, prožeti zahvalnošću i što smo mogli zajedno sve

ovo doživjeti. Nadamo se da će ovo hodočašće donijeti mnoge duhovne plodove u svakodnevici svakog sudionika. Zahvaljujemo sestri Matiji i sestrama iz naših zajednica što su nam omogućile ovo lijepo duhovno i molitveno iskustvo.♥♥

s. M. Andreja, s. Katarina Terezija
i s. Maja

Dojmovi s hodočašća:

Ovo hodočašće posebno me približilo Padru Piju. Posjetili smo sobicu u kojoj je Padre Pio molio te kor u crkvi gdje se nalazi križ pod kojim se Padre Pio molio i pod kojim je dobio stigme.

Padre Pio želio je da se izgradi bolnica za ublažavanje boli svima – i siromašnima i bogatima. To je i ostvareno. Bolnica danas skrbi za oko 2000 pacijenata. Na polju Padra Pija uzgaja se povrće za potrebe bolnice. Danas je izgrađena i velika bazilika Padra Pija sa muzejom. Posebno su me impresionirala pisma koja su izložena na jednom zidu koja su tek dio pisama koja je svetac svakodnevno primao i isti dan odgovarao na sva primljena pisma, dnevno oko 100 pisama. Imali smo dosta vremena za boravak u blizini svečeva tijela i promatranje rijeke ljudi koji dolaze moliti se i zahvaliti Božjem odabraniku. Sveti Padre Pio, zagovaraj nas!

Ivanka Srdarević

Dok se dojmovi s hodočašća u svetišta Italije polako sliježu, razmišljam kako su mi sva svetišta prekrasna i ne mogu reći da mi je jedno ljepše od drugih. Ipak istaknut ću doživljaj sa zadnjeg dana hodočašća, kada sam moleći se u nazaretskoj kućici u Loretu osjetila poriv da dotaknem zid. Držeći nekoliko trenutaka ruku na zidu, bila sam ganuta do suza zbog misli da su ih doticale svete ruke Svete obitelji. Bila je velika milost doživjeti svu tu svetost i ljepotu, zajedništvo u druženju članova ZKL-a, molitvi i pjesmi i zahvaljujem dragom Bogu što sam, unatoč ozljedi noge, mogla otići na ovo hodočašće.

Dolores Lalić

POVIJEST SAMOSTANA NA VRHOVCU

Hrvatski povijesni hod Karmela Božanskog Srca Isusova

U svibnju smo proslavili 100. obljetnicu Samostana sv. Terezije od Malog Isusa i Dječjeg doma na zagrebačkom Vrhovcu. Za svečanu akademiju don Anton Šuljić napisao je prigodni tekst Ruža sa stotinu latica. U Prisutnosti ćemo u nastavcima objavljevati ovaj tekst i tako se prisjećati darovanih nam Božjih milosti na kojima Mu svakodnevno zahvaljujemo slijedeći Njegov glas te potičaje za spašavanje duša.

Korijeni naše karmelske obitelji sežu u kraj 19. stoljeća, točnije u 1891. kada je mlada Anna Maria Tauscher u sjevernome Berlinu utemeljila prvi Dom sv. Josipa za zbrinjavanje siromašne i neželjene djece, no daleko je to tada bilo od bilo kakve pomisli na osnutak novoga ženskoga reda. Štoviše, i ovdje se pokazalo kako su čudesni putovi Božji.

Anna Maria Tauscher rođena je 1855. u malom selu Sandowu kraj Frankfurta na Odri. Bila je najstarije od osmero djece u obitelji luterskog pastora Hermana Tauschera i majke Marije Pauline van den Bosch. Od pobožne majke naslijedila dobrotvornost zauzimajući se za siromašne i bolesne, a nakon njezine prerane smrti, s nepunih dvadeset godina preuzela je brigu za cijelo kućanstvo.

Obitelj se više puta selila pa je tako i Anna Maria 19 godina živjela u Berlinu, što će se kasnije pokazati značajnim. U mladoj djevojci sve je više rasla čežnja za istinom izvan onoga što je doznavala u svome okruženju. U 22. godini počela je svakoga dana čitati Sveto pismo, ali i knjižicu „Nasljeduj Krista“. Već je tada duboko vjerovala da će ju Bog u dobi od 30 godina uzeti u svoju službu. Gdje i kako – to nije znala. Njezino se predviđanje počelo ostvarivati upravo u toj tridesetoj godini života kada je upoznala katoličku vjeru tijekom trogodišnje službe u bolnici za psihički bolesne osobe u Lindenburgu u Kölnu. O tome periodu svoga života bl. Utemeljiteljica u svojoj autobiografiji, napisanoj pri kraju života:

„Nisam imala nikoga od koga bih mogla tražiti savjet i sam mi je Bog bio vođa, samo sam njemu mogla iznositi svoju čežnju za kre-

pošću i savršenošću i svoju želju da mu služim (...) Bog, Sveto pismo, govori zastupnika stranke centra (katolička stranka u parlamentu) i umjetnička djela u muzejima – to su bili izvori iz kojih sam crpila i u njima je moja duša, žedna prave vjere, nalazila ono što je tražila: Spoznati volju Božju i izvršiti je – njemu... posvjedočiti svoju ljubav – to bijaše čežnja srca moga.“

Providnost je htjela da su u bolnici u kojoj je radila, svi osim ravnatelja, bili katolici. Jedan od dušobrižnika bolnice darovao joj je katolički katekizam, a ona je u njemu našla ono što je prije opisivala kao „svoju osobnu vjeru“. U tišini se počela pripremati za prijelaz na katoličku vjeru. Kad se u tim previranjima jednom vraćala od svoje kuće i oca pastora u Köln, morala je ocu obećati da neće postati katolkinjom. „Danas i sutra još ne“, bilo je sve što je mogla obećati. Konačno je ipak punopravnim članom Katoličke crkve postala 30. 10. 1888. godine u crkvi svetih Apostola u Kölnu.

Nakon njezina pristupa Katoličkoj crkvi otac ju je odbacio, a izgubila je i radno mjesto u bolnici. Javljala se na mnoge natječaje za posao, no prijašnji ravnatelj već je o njoj proširio negativna mišljenja tako da su joj preostali katolički prijatelji koji su je smjestili kao gošću u jednome ženskome samostanu.

Ondje je noći i dane provodila u poklonstvu pred Presvetim oltarskim sakramentom. U to vrijeme najčešća joj je molitva bila: „Gospodine, pošalji me kamo hoćeš, po svojoj volji, da radim za spas duša. Ispuni neodoljivu če-

žnju moje duše da tebi, o Bože, mogu pokazati svoju ljubav i zahvalnost. Ipak, ako je moguće, nemoj me nikada poslati u Berlin. Ali neka bude tvoja volja, ne moja.”

Ali – da! Kao da se Gospodin katkada šali s ljudima. Poslao ju je baš u Berlin. Proučivši prije toga temeljito život sv. Terezije Avilske zaželjela je biti karmelićanka. Ali nije joj to bilo namijenjeno. Tada je u njezinoj duši odzvanjala jedna rečenica: „Ne odupirite se više milosti.”

Dolazi, dakle, u Berlin. Osiromašeno radništvo, tisuće djece na cesti, a u novinama ih čak nude „na dar“. To Annu Mariju duboko potresa. Tada otkriva svoje temeljno poslanje: posvetiti se brizi za napuštenu djecu, skrbi o stranim obiteljima, obiteljskim misijama.

Od biskupskog delegata u Berlinu isprosila je dopuštenje da otvori dječji dom. S 500 maraka koje je, kao zahvalu, primila od grofice Savigny, Anna Maria je 2. 8. 1891. utemeljila prvi Dom sv. Josipa u Pappelallee.

Tu je sve počelo. Do 1897. djelu Ane Marije pridružilo se već četrdeset suradnica u Domu sv. Josipa. Upravo je te 1897. od nadležnog biskupa Koppa tra-

žila priznanje svoje ustanove kao redovničke zajednice nadahnute karmelskom duhovnošću. Teško će to ići. S visokih mjesta u Crkvi bit će sumnji, potvaranja, odgađanja, nerazumijevanja.

Njezin put posut je trnjem i križevima, molitvama i nadama, ohrabrenjima i razočaranjima. Usred svega toga piše: „Imam samo jednu želju: u ovome kratkom vremenu što je moguće više trpjeti. Nije važno koja je vrsta trpljenja, samo neka je trpljenje. Od svega srca svoga blagoslivljam sve i zahvaljujem svima koji su mi priredili trpljenje... To je jedina radost koje nema u nebu.”

Ipak, nakon mnogo trpljenja, molbi, razgovora, uvjeravanja i odbijanja, godine 1904. je u Rocca di Papa, u Italiji, osnovana kuća matica. Utemeljen je, dakle, Karmel Božanskoga Srca Isusova, ali još nema potpuno crkveno odobrenje. Naša je Kongregacija 1910. godine dobila dekret pohvale od pape Pija X, a tek 1930. i konačno odobrenje od pape Pija XI.

Utemeljiteljica, sada već s novim redovničkim imenom, Majka Marija Terezija od sv. Josipa, osobno je utemeljila samostane u Njemačkoj, Nizozemskoj, Engleskoj, Švicarskoj, Austriji, Italiji,

Mađarskoj, Čehoslovačkoj, Kanadi i u Sjedinjenim Američkim državama.

Patnje i progonstva bili su sastavni i nerazdvojni dio njezina života, ali je uvijek hodala u Božjoj prisutnosti te je uvijek molila za patnje, patnje, patnje. Patnje povezane s najvećom ljubavi prema Bogu – to je bio najdublji smisao njezina života.

Na kraju svoga životnoga puta napisala je: „Čitava sam života smatrala velikom milošću da smijem patiti i raditi za Božje kraljevstvo, za spas duša i za slobodu svete Crkve. Uskoro to više neću moći, ali moja je najusrdnija želja da s nebeskih visina još mogu obrisati suze, iscijeliti duševne rane.“

Kada je, na glasu svetosti, u kući matice u Sittardu umrla 20. rujna 1938. godine, u deset zemalja u Europi i u Americi bilo je već utemeljeno 58 domova sv. Josipa za djecu i starije osobe.

Prije smo spomenuli da je blažena Utemeljiteljica osnovala samostane Karmelićanki BSI i u Sjedinjenim državama. Upravo tamo započinje i naša povijest, povijest našeg dolaska u Hrvatsku.

NAŠE POKOJNE SESTRE

S. M. KALISTA OD NAŠE DRAGE GOSPE KARMELSKE Anka Mikić

Rođena: 10.01.1939. Bučje, Slavonija
Oblačenje: 02.07.1961. Vrhovec, Zagreb
Prvi zavjeti: 02.07.1963. Vrhovec, Zagreb
Doživotni zavjeti: 02.07.1968. Vrhovec, Zagreb
Preminula: 28.03.2025. Hrvatski Leskovac

Sestra M. Kalista od naše Drage Gospe Karmelske umrla je 28. ožujka 2025. u 22:30 sati u prisutnosti sestara zajednice u Hrvatskom Leskovcu. Rodom je bila iz Slavonije, iz župe i mjesta Bučje, koja pripada Požeškoj biskupiji. Potekla je iz brojne, tradicionalne, i praktične kršćanske obitelji. Jedan od stričeva njezina oca bio je svećenik.

U obitelji je bilo desetero djece – sedam djevojčica i tri dječaka. Četvero je umrlo još u djetinjstvu. Imala je još jednu sestru koja je krenula za Gospodinom, slijedeći ga izbliza. Sestra je pristupila Družbi sestara Presvetog Srca Isusova. Kao djevojka, s. M. Kalista, došla je u Zagreb 15.7.1958. godine, na blagdan Gospe od Karmela, i tada je primljena u kandidaturu. Tog dana bila je obučena u odijelo koje su nosile kandidatice.

U njezinoj obitelji brat i četiri sestre su odabrali brak kao svoj životni poziv, a ona je od malena govorila da će postati časna sestra. Nikada je nije napuštala ta misao i želja, ali kad je odrasla i trebala donijeti konačnu odluku, to nije bilo lako. Već je bila članica škapularskog pokreta koji je tada u njihovoj župi vodio

župnik, sada pokojni vlč. Josip Dumić.

Obitelj je oduvijek prakticirala vjeru, a u crkvi se nije događalo ništa bez njihovog sudjelovanja. U njezinu selu bila je župa, a u to su doba, kao domaćice, župniku kućanstvo vodile dvije sestre milosrdnice, obje rodom iz njezine župe. Jedna od njih bila je i njezina rođakinja, kojoj je često pomagala u kućanskim i vrtlarstvom poslovima. I ona i njezine sestre to su činile s veseljem, jer su uživale u njihovoj blizini i društvu.

Osnovnu školu završila je u svom selu, gdje je pohađala šest razreda. No zbog ratnih okolnosti, nastava nije bila moguća, pa je osmogodišnju školu završila u Zagrebu, gdje su kao kandidatice imale nastavu, a ispite su polagale u državnoj školi u Varšavskoj. Bila je dobra učenica, pa joj je s. M. Jelena, prefekta, dopuštala pomagati drugima u učenju. Ispite je polagala s dobrim uspjehom. Profesori su čak žalili što je u samostanu jer je bila dobar matematičar, a rekli su da je šteta što neće nastaviti studij jer je bilo tako malo matematičara, a ona je imala talent za to. Na tečaj šivanja išla je nekoliko mjeseci u Požegi dok je još bila

kod kuće, a kasnije i u Zagrebu.

Položivši zavjete, kratko je pomagala kod djece na Vrhovcu, a kasnije je dugi niz godina bila kuharica. Kasnije je u Belici i Hrvatskom Leskovcu bila kućna savjetnica, dok je u Belici obnašala i funkciju ekonomice. Tijekom tih godina, posjećivala je starije i bolesne osobe. U Splitu, Slavonskom Brodu i Strmcu je sudjelovala u različitim kućnim poslovima, a u slobodno vrijeme posjećivala je obitelji i bolesnike koji su je uvijek s radošću primali. Isto je činila i u Hrvatskom Leskovcu, sve dok je bila sposobna hodati. Tijekom svog redovničkog života, uz svoje obveze, pomagala je i sa šivanjem. Iako je skoro cijelog svog života bolovala od različitih dijagnoza, bila je neumorna u radu za spas duša. Mnoge je osobe, koje su bile već i poodmakle dobi, svojom majčinskom brigom i zauzetošću privela obraćenju i sakramentima, na čemu su joj vrlo zahvalni.

Sestrama je često pomagala svojim mudrim savjetima i oštroomnim prosudbama. Sestre su se mogle osloniti na nju u pitanjima vezanim za kuhinju, spremanje zimnice, vrt, a često je spre-

mnim odgovorima i komentarima mnoge nasmijala. U zajednici je bila uzorna sestra, vjerna u molitvi i zajedničkom životu. Voljela je zajedništvo i igru, a u igri „Čovječe ne ljuti se“, bila je nepobjediva. Ljubav prema Bogu, vjernost malim stvarima te briga za sestre i duše, bile su vrline koje su krasile s. M. Kalistu. To su prepoznali i naši mlađi članovi, pripravnice koje su joj redovito, kao i sestre, u posljednje dvije godine, koliko je bila vezana za krevet, dolazili u njezinu sobu kako bi s njom malo porazgovarale i molile. Sestre su je obasipale brigom i pažnjom te okružena ljubavlju sestara, baš kao što je i ona sama sestrama iskazivala, blaženo je preminula. Neka je Draga Gospa Karmelska uvede u radost vječnu i Očev zagrljaj.

Zahvaljujemo sestri M. Matiji za ovaj izvještaj o našoj dragoj sestri M. Kalisti i molimo vas da izmolite krunicu i slavite Svetu misu za nju.

Ujedinjene u ljubavi Božanskog Srca Isusova i u molitvi za naše preminule sestre,

vaša

Majha Karla Marija od Kršća

S. M. ŠTEFANIJA OD DUHA SVETOGA Sidonija Srpak

Rođena: 18.06.1934. Belica, Međimurje
Oblačenje: 02.07.1956. Vrhovec, Zagreb
Prvi zavjeti: 02.07.1958. Vrhovec, Zagreb
Doživotni zavjeti: 02.07.1963. Vrhovec, Zagreb
Preminula: 10.04.2025. Hrvatski Leskovac

Sestra M. Štefanija od Duha Svetoga umrla je 10. travnja 2025. godine u 00.20 sati u prisutnosti sestara zajednice u Hrvatskom Leskovcu. Rodom je bila iz Međimurja, iz Župe Uznesenja Blažene Djevice Marije, iz mjesta Belica, koja pripada Varaždinskoj biskupiji. Potekla je iz dobre obitelji, kako je sama pričala, te je odrastala u vjerskom okruženju. Otac joj je umro u 26. godini, mama joj je tada imala 21 godinu, a s. M. Štefanija se rodila dva mjeseca nakon očeve smrti. Imala je još jednu sestru.

U dobi od dvije godine slomila je nogu te je dugo vremena boravila u bolnici, što joj je bilo jako teško i godinama kasnije te se sjećala toga događaja cijelog svojeg života.

Kada je govorila o svojem redovničkom pozivu kaže da je od djetinjstva u njoj postojala ta želja, a redovnicom je htjela postati od prvog susreta sa sestrom milosrdnicom. Karmel Božanskog Srca Isusova upoznala je po djevojci koja je iz njezinog mjesta otišla sestrama karmelićankama BSI. S jednom prijateljicom išla je u Zagreb, u samostan na Vrhovec, posjetiti kandidaticu Tereziju. Tu je upoznala i s. M. Jelenu koja se brinula o kandidaticama i njoj je izrazila želju za ulaskom u samostan. Po povratku je odluku rekla svojoj majci koju nije mogla ostaviti samu prije Božića, te je nastupila 7. siječnja 1955. godine.

U mjestu su sve poduzimali da mamu uvjere da ne puste svoju kćer u samostan. Kako je bilo vrijeme komunizma pozivali su je na razgovor, ružno joj pričali o sestrama i samostanu, pokušali su i očuha nagovoriti da joj ne do-

zvoli odlazak. Mama naše s. M. Štefanije se nije dala zbuniti, nije se uplašila te je znala reći: „Dragom Bogu je ne smijem uskratiti, On mi je može na drugi način uzeti“.

U svojem je mjestu završila građansku školu i desetomjesečni zdravstvenoprosvjetni tečaj Crvenog križa. Položila je ispit s odličnim uspjehom te je dobila javnu pohvalnu diplomu. U samostanu je još pet godina pohađala privatne satove iz glazbenoga.

Od djetinjstva je imala poseban osjećaj prema siromašnima i uvijek joj ih je bilo žao, pogotovo onih koji su morali prositi. Kako je sama pričala često su dolazili k njima iz drugih sela, drugi su im se rugali i napadali ih, a ona ih je branila i opravdavala.

Za vrijeme svojega redovničkog života bila je na Poredju u staračkom domu te kako sama kaže: „Nisam imala problema. Nastojala sam im olakšati tjelesne i duševne bolesti i voljela sam ih“. U Splitu, na Puntu, u Belici i u Slavonskom Brodu radila je u vrtiću te kaže: „Djecu sam jako voljela i nastojala sam da im budem mama, i nikada nisam imala problema niti sa djecom niti sa roditeljima“. Više godina je bila i sakristanka i orguljašica. Oko 30 godina svirala je u župama: Podvinju i Podcrkavlju kod Slavenskog Broda, u Slavonskom Brodu, Belici i Prišlinu. U Slavonskom Brodu je posjećivala i bolesnike i sama kaže da je često plakala jer im nije mogla pomoći onoliko kolike su bile njihove potrebe.

Svoj životopis s. M. Štefanija završava riječima: „Zahvaljujem dragom Bogu i

Majci Božjoj bezbroj puta za sve milosti i darove koje sam dobila, jer po sebi nisam ništa. Gdje god sam bila imam lijepe uspomene. Opet hvala dragom Bogu i dragoj Majci Božjoj na koju me moja draga mama upućivala“.

Marija, koju je tako rado štovala, neka našu s. M. Štefaniju uvede u radost nebeskog Kraljevstva!

POKOJNA MARA

Moja majka Mara preselila se Gospođinu 6. travnja 2025. u 80. godini života, nakon duge i teške bolesti. Oprostili smo se s njom 28. svibnja u Berlinu – s velikom tugom u srcu, ali i s dubokim poštovanjem prema životu koji je živjela.

U Svetom pismu piše:

„U prah se vraća tijelo, a duh se vraća Bogu koji ga je dao“ (Prop 12,7).

Te riječi nas podsjećaju koliko je čovjek krhak, koliko je život prolazan, ali ono što ostaje nije tijelo — nego ljubav. Trag koji ostavljamo u srcima drugih, a majka je ostavila dubok trag.

U svojoj obitelji, među prijateljima, u svakom osmijehu, u svakoj riječi utjehe, u svakom djelu tihe, samozatajne ljubavi koju je učinila.

U posljednjim mjesecima, kada je bolest već uzela maha, bila je okružena mnogim dragim ljudima. Obitelj i prijatelji nisu je napuštali – davali su joj snagu, nježnost, pažnju i dokazivali koliko je voljena. Zajedno su nosili te

Zahvaljujemo sestri M. Matiji za ovaj izvještaj o našoj dragoj sestri M. Štefaniji i molimo vas da izmolite kronicu i slavite Svetu misu za nju.

Ujedinjene u ljubavi Božanskog Srca Isusova i u molitvi za naše pokojne sestre,

vaša

Majka Karla Marija od Krista

dane: s blizinom, s toplinom, s tihim prisustvom... i mnogim partijama igre Kniffel koju je toliko voljela.

Čak i u najtežim trenucima znala je jednostavnim igrom izmamiti osmijeh, unijeti dašak radosti i lakoće u teške dane. Bila je učiteljica života – i u umiranju.

Jednom je, s neobičnim mirom, podijelila s nama duboko duhovno iskustvo: imala je bliski susret sa smrću, u kojem je vidjela svoju preminulu majku. Od tada više nije osjećala strah. Govorila je o smrti s mirom, s unutarnjom sigurnošću – kao da zna da rastanak nije kraj, nego povratak nečemu poznatom.

Na sprovodu smo svi došli do važne spoznaje – koliko je važno cijeniti vrijeme koje imamo s onima koje volimo jer kad jednom odu, kad se presele u Nebo, više im ne možemo reći koliko ih volimo niti nadoknaditi propuštene dane.

Zato: volimo dok imamo priliku. Oprostimo dok možemo. Činimo dobro dok god imamo snage jer ono što dajemo drugima – ljubav, pažnju, dobrotu – to jedino ostaje.

U ime svoje obitelji i u svoje osobno ime, zahvaljujem svima koji su nam u proteklih šest tjedana, od smrti do ukopa, izrazili sućut i pratili nas molitvama i svetim misama.

Posebno hvala s. Andreji, koja je kao provincijalna poglavarica bila neprestana podrška mojoj majci, mojoj obitelji i meni – s toliko razumijevanja, ljubavi i ljudskosti. Hvala ti, sestro, i neka ti Gospodin stotruko uzvrati.

Hvala od srca s. Kristini, čija je nesebična pomoć, stalna prisutnost i istinska ljudska blizina bila neizmjerljivo važna za vrijeme cijelog razdoblja majčina bolovanja. Svojom toplinom, razumijevanjem i spremnošću da pomogne kad god je to bilo potrebno, bila je oslonac koji se ne zaboravlja.

Hvala i mojoj zajednici na molitvama, potpori i svakom obliku pažnje koji su nam pružili.

Zahvaljujem i s. Matiji, sadašnjoj provincijalnoj poglavarici, na vremenu i

pažnji koju je, u okviru svojih mogućnosti, posvetila mojoj majci i nama u tim izazovnim danima. Svaka podrška, ma koliko diskretna bila, u tim je trenucima značila više nego što se riječima može opisati.

Draga majko,

hvala ti što si nas u ljubavi i poštovanju odgojila prema Bogu, čovjeku, domovini i istini.

Neka ti njemačka zemlja, u kojoj si svoje posljednje dane provela, bude laka. U tvoju grobnicu stavili smo i grudu hrvatske zemlje, koju nisi godinama mogla vidjeti zbog bolesti – da znaš da si uvijek bila povezana s Domovinom koju si voljela.

Počivaj u vječnom zagrljaju nebeskoga Oca.

„Blago onima koji umiru u Gospođinu. Od sada – da, govori Duh – neka počinu od svojih trudova, jer njihova djela idu s njima“ (Otk 14,13).

POKOJNA RUŽA KOSINA

U subotu, 28. lipnja, na spomendan Bezgrešnog Srca Marijina, preselila se u nebesku Domovinu u 82. godini života, naša majka Ruža Kosina. Preminula je u našem samostanu u Hrv. Leskovcu, ispraćena molitvama sestara, molitvama koje je i sama rado molila dok su joj to snage dopuštale.

Ovim putem naša obitelj želi izreći iskrenu i srdačnu zahvalu Družbi za ljubav, pomoć i brižnost koja je iskazana našoj obitelji u okolnostima obiteljskog križnog puta koji je, poput Isusova, imao više postaja. U svemu tome doživjeli smo brojne tragove Božje prisutnosti i providnosti. Ponajprije iskazujemo zahvalu redovničkim poglavaricama, s. M. Andreji i s. Mariji Emanueli, te s. M. Matiji, koje su u trenucima suočavanja s maminom zdravstvenom situacijom primile moju majku otvorena srca te je proteklih 16 mjeseci Karmel BSI postao mamin novi dom. Srdač-

nu zahvalu upućujemo svim sestrama i pripravnicama koje su bile uključene u njezin život u tom vremenu, iskazujući joj ljubav i dobrotu, velike usluge kao i male, nježne znakove pažnje „mami/baki Ruži“. Zahvaljujem svojim poglavaricama što su imale veliko razumijevanje za potrebno vrijeme u dnevnom rasporedu, da majci pružim(o) njegu i sve potrebno. Njezina soba je s vremenom sve više postajala soba molitve i trpljenja onkološke bolesnice. Gotovo svaki slobodni trenutak prijateljevala je sa svojim molitvenicama i krunicom, pokazujući do kraja svoj nevjerovatni samoprijegor i ljubav koja misli na druge, brižnu ljubav koja se raduje kad je drugima dobro, a prikriva vlastita trpljenja. Među pobožnostima koje je voljela, ona Blaženoj Djevici Mariji je bila jedna od najvećih. Imala sam neki duboki unutarnji predosjećaj da će se mamin prijelaz u Vječni život dogoditi na neki blagdan. Možda su upravo osobine da je mama bila skromna, hrabra, požrtvovna žena sa sela koja je cijeli život samozatajno živjela, služila, ljubila, molila bile te da je Marija Majka na spomendan svojega Bezgrešnog Srca došla po nju... I uz to, nekoliko minuta prije ponoći kada se u rodnoj župi slavi svetkovina Srca Isusova (koja se prenosi na nedjelju nakon svetkovine). Srca majki se međusobno razumiju...

Mama Ruža je voljela sestre, uvijek se raspitivala za događanja u Družbi, za sestre koje je poimence poznavala; radovala se kada bi je sestre posjetile u kući u Slavoniji; brižno pazila da uvijek nešto

od naših slavonskih (suho)mesnatih i drugih domaćih specijaliteta predodredi za naše samostanske stolove...

Hvala s. M. Matiji i sestrama poglavaricama oko organizacije dolaska sestara na sprovod koji je bio 1. srpnja, u Župi Srca Isusova u Ivanovu Selu. Mnogi su nam posvjedočili da su na tom ispraćaju doživjeli poseban mir i Božju prisutnost. Zahvaljujemo vam na iskazanoj blizini, sućuti, podršci, pomoći, animiranju pjevanja na sprovodnoj svetoj misi...

Ostajemo duboko zahvalni za sve. Naš Gospodin koji je preko naše bl. M. Utemeljiteljice potvrdio blagoslov onima koji iskazuju milosrđe i Njega u svima gledaju, služe i ljube, neka obilno uzvrati svojim blagoslovima za sva vaša dobročinstva. Mama Ruža nas pred Gospodinom sigurno neće zaboraviti u svojim molitvama.

Zahvalni,
s. Marina od Presvetog Trojstva i Zdenko Kosina s obitelji

„Božje se srce prekomjerno izliva u smilovanju i ljubavi!“

bl. Marija Terezija od sv. Josipa

crtež: s. M. Margarita, novakinja

„Bilo je to prvo izlaganje Presvetoga sakramenta i prvo noćno klanjanje kojem sam prisustvovala. Bila sam opijena, zanesena blaženom srećom tako da sam navečer od devet pa sve do dva sata u noći klečala pred Presvetim sakramentom, a da nisam ni primijetila kako je vrijeme prošlo.“

bl. Marija Terezija od sv. Josipa

crtež: s. Marija Veronika od Kristova Križa

„Sto godina prisutnosti sestara Karmelićanki Božanskoga Srca Isusova u hrvatskom narodu i Crkvi ostavljaju trag koji se ne može ne vidjeti a to je:

- kako Božjim očima gledati jedni druge i one koje susrećemo...
- kako biti sestre u Crkvi i u svijetu kada našim venama ne teče obična krv, nego krv Božanskoga Srca Isusova...
- kako biti majke onima koji je trebaju a imaju...
- kako govoriti i svjedočiti bez riječi i biti uvjerljive...
- kako 100 godina prisutnosti pretvarati u dvjesto i više do Božje volje!!!”

don Stjepan Bolkovac

**Boga u svima gledati,
Bogu u svima služiti,
Boga u svima ljubiti.**

